

Curierul Misionar

„Cât de frumoase sunt picioarele celor ce binevestesc pace, celor ce binevestesc cele bune“.

Anul VIII.

București, 1928.

No. 7.

Dumnezeul minunilor.

Minunile sunt fapte deosebite ale lui Dumnezeu având de scop fie să atragă atenția omenirii asupra lucrurilor dorite de El, fie să ajute credincioșilor Săi cari nu mai au ajutor din altă parte.

Creștinismul are această caracteristică a lucrării de minuni. Este un lucru recunoscut și de adversarii lui Hristos. Fariseii se adunaseră odată și se întrebau ce să facă, deoarece Isus „face multe minuni“. Ioan 11, 47. Nicodem, învățatul, susținea afirmațiunea lui, că Isus e Învățător trimis de Dumnezeu, zicând: „Nici un om nu poate face aceste minuni pe cari le faci Tu, dacă nu e Dumnezeu cu el“. Ioan 3, 2.

În viața primilor creștini minunile erau frecvente. Revărsarea Duhului Sfânt la Rusalii a făcut ca apostolii să vorbească în limbi pe cari nu le cunoșteau mai înainte. Petru fiind în închisoare din cauza predicării Evangheliei, este scos afară de un înger al lui Dumnezeu. Pavel și Sila fiind la fel în închisoare, la Filipi, îngerii lui Dumnezeu au sgduit-o din temelii, în urma căruia lucrul încreștina familie a temnicerului s'a convertit la creștinism. (Fapt. 5, 12—16. 17—25; 16, 23—34.)

Lucrările lui Dumnezeu continuă. El ajută oamenilor fără încetare, arătând cât de mare este bunătatea Lui. Imprejurările în cari trăim, deși rele prin natura lor, fac totuș mai evidentă intervenția Tatălui ceresc. Dacă lumea noastră ar fi lăsată în părăsire și El n'ar mai priveghea, am fi într'o situație foarte rea. Dumnezeu priveghează, și la timp potrivit simțim

O mână care intervine.

În cursul primejdioasei înghețări a Dunării din iarna trecută, s'a petrecut o adevărată minune, care a salvat viața și averea multor oameni. Localitățile dintre Giurgiu și Oltenița erau amenin-

țate să fie acoperite de apele reci ale Dunării, ce nu mai aveau loc să treacă pe drumul lor cel vechiu. Apa din albie era înghețată până la fund, așa că aceea care venia din sus trecea pe deasupra malurilor.

Știm toate planurile și toate ostenele depuse pentru a deblocă Dunărea de ghețuri. Știința, priceperea și voința omenească își dăduseră mâna pentru a salvă locuințele oamenilor primejduiți. Dar planurile propuse la început au trebuit să fie întrerupte după chiar cererea locuitorilor, deoarece punerea lor în aplicare ar fi adus o primejdie și mai mare, în josul Dunării.

În vremea aceasta cei credincioși cereau ajutorul lui Dumnezeu, fiindcă cel omenesc era zădărnicit. Satele Gostinul și Branistea, din județul Vlașca au trăit clipe de groază. Ele se află aproape pe malul Dunării, și din cauza revărsării erau înconjugate din toate părțile de apă și sloiuri de ghiață. Zi după zi vedeau cum apele se ridică și după ce ajunseseră până acolo că oamenii trebuia să treacă dela o casă la alta cu barca, așteptau sfârșitul nenorocirii: distrugerea căminului lor.

O noapte, una din nopțile lor de așteptare înfrigurată, a fost însă îndeajuns ca să-i scape de primejdie. Fără ca vreă mână omenească să intervină, apele Dunării au început să se retragă în matca lor, lăsând pe deoparte pământul acoperit de sloiurile de gheață dar și inima oamenilor plină de căldura bucuriei că au fost salvați.

Mâna binevoitoare a lui Dumnezeu făcuse minunea!

În ciuda planurilor omenești, cari, neputincioase, lăsase pe oameni pradă unei sigure condamnări la piere, Dumnezeu, printr'o intervenție scurtă a schimbat rândul lucrurilor. Ghiața din albie a început să cedeze și apele Dunării au pornit la vale pe calea lor veche.

Dar minunata lucrare a lui Dumnezeu se dă pe față puternic prin vindecare de bolnavi și transformări de caractere.

Dumnezeu vindecă și sufletul și trupul.

Am primit o scrisoare foarte interesantă din partea unui credincios. În cuvinte impresionante descrie ajutorul pe care l-a primit de la Dumnezeu. Mișcat de recunoștință față de El, a căutat să pună în versuri experiența lui. Cu probe dela medici ne arată că situația lui corporală și spirituală a fost într-o vreme disperată. I s'a făcut operație pentru îndreptare, dar totul a fost în zadar. A început să se dedeă atunci la fel de fel de ocupații și lucruri gândind că va putea găsi odihnă pentru sufletul său :

„M'am gândit sărmanul să fiu fericit
Făcându-mi lux, case, să-mi cumpăr pământ.
Mi-am făcut la planuri tot gândind mereu
Prin astfel de lucruri sunt sigur și eu”.

Dar toate acestea nu au făcut decât au agravat suferința lui :

„Pe pat de durere, mereu suspinând
Eram tot pe gânduri, mereu meditănd.

„ . . . O boală grea m'a încătușat
Și speranța'n mine s'a immormântat.
Nu mai vreau avere, nu vreau altceva
Decât numai scumpă sănătatea mea.”

In suferința în care se găsiă aveă nevoie de liniște adâncă, pe care însă n'o găsiă nicăiri. Desperat, voiă să pună capăt vieții sale, când afiă de Cuvântul viu făcător al lui Dumnezeu.

„O rază, o speranță apare'n orizont
Cel de până-acum așa 'ntunecat
O rază de iubire, care luminează
Și orice inimă n'frântă o îmbărbătează”.

Incepând să se roage, Domnul îndurător îi răspunde. Il vindecă pe deplin și pe lângă aceasta, iertându-l de păcate îi dă o inimă nouă. Astăzi nu dorește altceva decât să servească cu toată inima pe Dumnezeu și să spună și altora minunea pe care a făcut-o Dumnezeu cu dânsul.

Dumnezeu vrea să ajute pe oricine. „Dumnezeu este adăpostul și sprijinul nostru, un ajutor care nu lipsește niciodată în nevoi.” Ps. 46, 1.

În acest bun și măreț Dumnezeu să ne punem încrederea. El zice : „Chiamă-Mă în ziua nevoiei tale, Eu te voiu mântui și tu Mă vei mări”.

București.

D. Florea.

Nimeni nu poate servi la doi domni.

Hristos nu zice că omul nu trebuie să servească la doi domni sau că nu-i este permis, ci dimpotrivă zice, că el nu poate. Interesele lui Dumnezeu nu au nici o legătură și nici nu se împacă cu cele ale lui Mamona. Tocmai unde conștiința creștinului îndeamnă a fi răbdător, să se lepede de sine, să se oprească în loc, tocmai acolo omul din lume trece granița pentru a se lăsa în voia egoistelor sale înclinațiuni. Urmasul lui Hristos, care se leapădă singur de sine, stă într-o parte a hotarului, iar omul ce își îngăduie plăcerile lumii, sclavul modei, dedat desfrâului, și afundat cu totul în plăceri vinovate, se află de partea cealaltă. Pe partea aceasta nu poate merge creștinul.

Nimeni nu poate lua o poziție neutră ; nu există o clasă de mijloc, care iubește și pe Dumnezeu, și servește încă și pe dușmanul dreptății. Hristos vrea să locuească în urmașii Săi, să lucreze prin talentele lor, și să se folosească de calitățile lor. Voința lor trebuie să fie supusă voinței Sale ; ei să umble în Spiritul Său ; atunci însă nu mai sunt ei, cari trăiesc, ci Hristos,

care trăiește în ei. Cine nu se predă pe sine cu totul lui Dumnezeu, stă sub domnia unei alte puteri și ascultă de un glas, ale cărui șoptiri au cu totul un alt caracter. Un serviciu făcut pe jumătate duce pe oameni de partea vrăjmașului, ca pe niște aliași, plini de succes, ai cetelor întunerecului. Dacă aceia, cari prețind a fi lupțatori ai lui Hristos, consimt în a face o legătură cu Satan, și ajută la progresul lucrului acestuia, atunci ei se dovedesc a fi dușmani ai lui Hristos și trădează credința sfântă. Ei formează un membru de legătură între Satan și ostașii credincioși, așa încât Satan lucrează continuu prin această legătură, ca să răpească sieși inima lupțatorilor lui Hristos.

Cea mai puternică înărlitură depe pământ a vișliului, nu este vieaja nelegiuită a păcătosului aruncat, sau căderea celui lepădat ; ci este vieaja, care pare virtuoaasă, cinstită și nobilă, însă în care se cultivă un păcat, se nutrește un vișliu. Un astfel de exemplu este pentru unul, care în taină se lupță contra unui păcat iubit, pentru un su-

flet tremurând la marginea prăpastiei, o mare amăgire către păcat. Acela, care este dotat cu o mare pricepere pentru vieajă, adevăr și cinstie, și cu toate acestea, intenționat calcă una din poruncile lui Dumnezeu, a transformat nobilele sale daruri în ademenirea păcatului. Dotațiunile, talentele, simpatia și chiar faptele mari și nobile pot deveni diavol viclean, pentru a arunca alte suflete în prăpastia pierzării, în această vieajă și'n cea viitoare.

„Nu iubiți lumea nici cele ce sunt în ea. Dacă cineva iubește lumea, iubirea Tatălui nu este într'ânsul. Fiindcă tot ce este în lume, pofta trupului și pofta ochilor și mândria deșartă a vieții, nu este dela Tatăl, ci este din lume.” 1 Ioan 2, 15, 16.

„NU VĂ INGRIJORAȚI”.

El, care și-a dat vieaja, știe deasemenea, că tu ai nevoie de hrană, ca să te întreții ; și Acela, care a creat corpul, deasemenea, nu uită că tu ai nevoie de îmbrăcăminte. Oare El, care și-a împrumutat cel mai mare bun, nu

îți va da și ceea ce este necesar pentru ca acesta să devină perfect:

Isus îndreaptă pe ascultătorii Săi către pasările care cântă cântările lor de laudă, fără să fie împiedicate de vreo grijă oarecare; căci „ele nici nu seamănă nici nu seceră”, și totuși Marele Tată îngrijește de nevoile lor. Apoi Isus zice: „Oare voi nu sunteți cu mult mai presus decât ele?”

„Nici o vrabie nu cade fără de voia Sa Nici un suflet nu ngenuche fără ca Isus

[a-afla; Căci El e cu noi oriunde și pe orice [cale,

Și observă când pică lacrima de [întristare.

Și El nu va uita vreodată, nîcîcînd, [niciodată

Inima ce'ncredință, numai către El [se'ndreaptă”.

Dealurile și câmpiile străluciau în podoaba lor de flori, și Isus, privind către florile înprospătate de roua dimineții, zise: „Priviți cum cresc crinii câmpului”. Este prea adevărat că destoinicia omenească poate imita fermecătoarele forme ale florilor și gingașele culori ale plantelor; însă cine poate da vieață numai unei singure flori sau unui singur fir de iarbă? Fiecare florică de lângă cale obține existența ei dela aceeaș putere, care a făcut acolo sus lumea stelelor, și prin toate lucrurile create merge un curent de vieață din inima Marelui Dumnezeu. Florile câmpului, prin mâna Sa, sunt mai măreț îmbrăcate decât cum s'au îmbrăcat vreodată regii lumешii.

Și „dacă Dumnezeu îmbracă astfel iarba câmpului, care este astăzi și mâine se aruncă în cuptor, oare nu cu mult mai vărtos pe voi, puțin credincioșilor?”

El, care a făcut florile și dă pasărilor cântecul lor, zice: „Priviți crinii!” Uitați-vă la pasări! Din frumusețea naturii noi putem învăța mai mult decât știu toți învățații despre înțelepciunea lui Dumnezeu. Pe delicatele petale de crini Dumnezeu a scris pentru noi o solie scrisă într'o limbă, pe care inima o poate citi numai dacă s'a desvâțat de învățătura necredinței, egoismului și grijii care roade. Oare nu a dat Dumnezeu, din prisositoarea iubire a inimii Sale de Tată, pasările cântătoare și drăgălașele flori, pentru ca să înfrumusețeze calea vieții noastre și

s'o facă mai plăcută? Tot ceea ce este necesar nouă pentru existență, ar fi fost aci pentru noi și fără flori și fără pasări cântătoare: însă Dumnezeu nu S'a simțit mulțumit să dea absolut numai ce era de trebuință pentru întreținere. El umplu cerul, aerul și pământul cu o multiplă frumusețe, pentru a ne povesti despre iubirea Sa către noi. Frumusețea lucrurilor create este numai o licărire a strălucirii frumuseții și măririi Sale. Dacă El a depus atâta iscusință în lucrurile naturii, pentru fericirea și bucuria noastră, să ne mai indoim, că El Se va îngriji a ne da orice ne este de trebuință?

„Priviți crinii!” Fiecare floare ce-și deschide petalele luminii soarelui, ascultă de aceeaș mare lege, care conduce stelele, și cât de simplă, frumoasă și drăgălașă este vieața ei! Prin flori, Dumnezeu ne atrage atențiunea către frumusețea asemănătoare caracterului lui Hristos; cu cât mai mult dorește El, care a dat o astfel de frumusețe florilor, ca sufletele noastre să fie îmbrăcate cu frumusețea caracterului lui Hristos.

„Priviți crinii câmpului”, zice Isus, „cum cresc”; cum, ieșind din pământul rece și întunecat, ori din nămolul albiei râului, răspândesc frumusețea și parfumul lor. Cine s'ar gândi la posibilitatea unei asemenea frumuseți, când privește ceapa aspră și de culoare închisă a crinului? Inșă când vieața lui Dumnezeu, cea ascunsă în ea, se desvîlță la chemarea Lui sub ploaie și lumina soarelui, atunci omul se minunează de farmec și frumusețe. Tot astfel se va desvîlta și vieața lui Dumnezeu în fiecare suflet omeneș, care, în mod liber ca și ploaia și strălucirea soarelui, împarte tuturor din binecuvântările lui. Florile sunt create prin cuvântul lui Dumnezeu, și acelaș cuvânt va da la lumină în tine calitățile Spiritului Său.

Legea lui Dumnezeu este legea iubirii. El ne-a înconjurat cu frumuseți pentru ca să ne învețe, că noi nu suntem puși pe acest pământ numai să săpăm, să clădim, să urzim și să ținem pentru noi, ci pentru ca prin iubirea lui Hristos să ne facem vieața plină de lumină, bucurie și frumusețe, ca asemenea florilor, să înveselim și vieața altora prin servicii de iubire.

Părinților și mamelor, lăsați pe copiii

voștri să ia învățătura dela flori. Luați-i cu voi în grădină și pe câmp, cum și sub copacii înfrunziți, și învățați-i să cetească în natură solia iubirii lui Dumnezeu. Faceți ca gândul despre El să fie în legătură cu pasări, flori, și copaci. Faceți pe copii ca în tot ce este frumos și plăcut, să vadă o expresie a iubirii lui Dumnezeu față de noi; arătați-le neîncetat credința voastră în mod plăcut, faceți ca legea bunătății să fie continuu pe buzele voastre.

Învățați pe copiii voștri, că prin marea iubire a lui Dumnezeu poate fi schimbată și firea lor, și adusă în armonie cu a Lui.

Învățați-i, că El vrea, ca vieața lor să fie asemenea cu farmecul florilor. Culegând florile cele plăcute, învățați-i că Acela care a făcut florile, e cu mult mai încântător decât floarea. În acest fel mlădișele inimii lor se vor înfășura în jurul Lui. El „care este cu totul plăcut”, le va fi lor un zilnic oaspele, un prieten credincios și vieața lor va fi transformată după chipul curățeniei Sale.

„CĂUTAȚI MAI ÎNTĂIU ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU”.

Poporul, care asculta cuvintele lui Hristos, aștepta mereu, cu dor, vestirea împărăției pământești. În timp ce Isus le deschidea comorile Cerului, multe minți erau preocupate de întrebarea: Întru cât va prospera planurile noastre lumești printr'o legătură cu El? Isus le arată că îndreaptându-și grija cea mai mare către lucrurile lumești, ei sunt asemenea păgânilor, cari trăesc ca și cum nu ar fi un Dumnezeu, a cărei putere de grijă se întinde peste toate creaturile Sale.

„Toate acestea”, zise Isus, „le cauliă păgâni; Tatăl vostru știe că aveți trebuință de acestea.” Luca 12, 30. Căutați dar mai întâiu împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui, și toate acestea se vor adăuga vouă”. Mat. 6, 33. Eu am venit, ca să vă veslesc împărăția iubirii, a dreptății și a păcii. Deschideți inimile voastre, ca să primiți la voi această împărăție și faceți ca cea mai mare străduință a voastră să fie îndreptată a servi aceeaș împărăție. Deși natura aceștia este spirituală, nu e nevoie să vă temeți că trebuințele voastre corporale vor fi neglijate. Dacă

vă consacrați în serviciul lui Dumnezeu, El care posedă toată puterea în cer și pe pământ, va îngriji de nevoile voastre.

Isus nu ne scutește de nevoia sforțurilor, însă El ne învață, că în toate noi trebuie să facem pentru El întâiul, ultimul, și cel mai deplin în orice. Noi trebuie să nu începem nici un lucru, să nu urmăm nici un plan, să nu căutăm nici o distracție, prin care ar putea fi împiedecată dezvoltarea dreptății lui Hristos în caracterul și vieța noastră. Tot ceea ce facem, trebuie să facem din inimă, ca pentru Dumnezeu.

Isus, pe când a umblat pe pământ, a sfințit vieța în toate amănunțimile

ei, descoperind oamenilor neîncet măreția lui Dumnezeu și supunând totul voinței Tatălui Său. Dacă urmăm exemplele Sale, atunci avem făgăduința Lui, că tot ce avem nevoie în vieța aceasta „ni se va adăuga”. Sărăcie sau belșug, boală sau sănătate, simplitate sau înțelepciune; toate sunt avute în vedere prin făgăduința harului Său.

Brațul cel veșnic al lui Dumnezeu îmbrățișează sufletul care se adresează pentru ajutor la El, oricât de slab ar fi: Fructele cele minunate depe dealuri se vor trece; însă sufletul care trăește pentru Dumnezeu, va rămâne cu El. „Și lumea trece și pofta ei; dar cine

face voia lui Dumnezeu rămâne în veac”. 1 Ioan 2, 17. Orașul lui Dumnezeu își va deschide porțile lui aurii pentru a primi pe aceia, cari în mijlocul pierderilor și suferințelor au învățat pe pământ să se sprijine pe Dumnezeu, pentru conducere, înțelepciune, mângâiere și nădejde. Cântecul îngerilor le va ura acolo bun sosit și pomul vieții își va purta fuctele lui. „Căci muta-se-vor munții, și clătise-vor colinele, dar mila mea nu se va strămuta dela tine, nici legământul păcii Mele nu se va clăti, zice Domnul, Cel ce se îndură de tine”. Isa. 54, 10. — „Cugetări depe muntele Fericitilor”, p. 139—148.

Calea spre împărăție.

Era miezul nopții pe Niemen, acel mic fluviu care despărțea Rusia de Prusia răsăriteană, la 25 Iunie, 1807. Din partea opusă a orașului Tilsit, se îndreptau două corăbii una depe fiecare fărâm, încel, către o plută ce era ancorată în mijlocul râului. Din fiecare corabie se coborî o persoană lăcută. Unul pe altul s'au salutat cu un salut strict militar. Fiecare era împodobit cu cele mai strălucitoare decorații militare. Unul era Alexandru al Rusiei, celălalt era Napoleon al Franței. Eră o întâlnire de seamă, o clipă monumentală. Ei își pusese de gând să pecetuească soarta omenirii și să împartă Europa între ei.

Cu vreo mie opt sute de ani mai înainte, pe singuraticile, și umbrițele povârnișuri ale muntelui Măslinilor, chiar lângă Ierusalim, deasemenea se întâlniseră noaptea două persoane. Aceștia însă nu erau împărații clăditori ai lumii, și nici rășboinici cu spadă. Unul era Nicodem, un cercetător de adevăr; și celălalt era Isus, Mântuitorul oamenilor. Și această întrevedere, ce a avut loc la începutul lucrării publice a lui Isus, era cea mai completă expunere a lucrării transformatoare necesară sufletului, regenerare ce trebuie să se întâmple în inima omenească pentru a face în stare pe om să devină un cetățean al împărăției eterne. Acolo Isus a expus misterele mântuirii așa cum trebuie înțelese de fiecare în parte.

Nicodem era un sincer căutător de

adevăr. Dar studiind, alegând, și înțelegând greșit natura adevăratei religii, el dădea o mare atenție formei, principiilor, și părții teoretice. Deci aflând de felul limpede cum învăța Isus adevărul, veni să ia și el învățătură. El doria să discute cu Isus despre problemele cari îi frământau mintea. Și zise: „Învățătorule, știu că ești un învățător venit dela Dumnezeu”. Ioan 3, 2. Dar Isus, cunoscând nevoia inimii lui Nicodem, se scutură de laudele ce l se aducea, și în chip solemn, iubitor, și direct, veni la cauza principală a turburării lui. El puse degetul pe rană. Merse în miezul chestiunii, și atinse greșeala fundamentală în concepția lui Nicodem asupra adevărului. El spuse: „Dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu”. Vers. 3.

O! Nicodem veni să caute adevărul. Dar el, asemenea multora, nu își dădu seama că adevărul nu este un lucru abstract, nu numai o strălucită concepție de care ne putem da seama doar cu mintea. Adevărul conținea într-o persoană. „Eu sunt..... adevărul”, spuse Isus. Și adevărul nu poate fi deosebit de Persoana care este întruparea lui. Căutând adevărul, Nicodem nu își dădu seama din primul moment că se găsea față în față cu viul adevăr. El doria învățătură; însă avea nevoie de mântuire. Doria un profesor; însă avea nevoie de un Mântuitor. Lipsa de care suferia nu era cunoș-

tința teoretică ci regenerarea spiritului. Această era lipsa de care nu-și dădea seama de loc. El gândia că în totul este bun, însă nu știa că în totul e rău. Isus accentuă faptul că un om trebuie să aibă o vieță nouă dela Dumnezeu mai înainte de a putea trăi o vieță pentru Dumnezeu. Până ce aceasta nu va ajunge realitate, învățătura intelectuală nu are nici o valoare.

Aceasta era piatra de care s'au poticnit Iudeii și pe care au aruncat-o. Ei erau niște cercetători strâmși la minte ai Scripturilor. Ei erau în stare să se întâlnească și să invingă pe protivnicii lor în discuții. Erău abili explicatori ai literii legii. Dar vieța lor nu corespundea cu cele ce învățau, iar speranța lor de mântuire se rezuma într'un sistem de forme.

Ar fi o primejdie ca noi Adventiștii de Ziua Șaptea să pășim pe urmele lor! Lumea ne cunoaște ca fiind ageri cercetători ai Bibliei, și că suntem în stare să expunem doctrina și profeția. Și fiindcă avem de partea noastră istoria și logica, și fiindcă noi suntem finta atacurilor altor confesii, nu s'a întâmplat adesea că accentuând asupra doctrinei am neglizat partea spirituală? Noi acei cari ne pretindem tari în lege, Sabat, profeții și semne, suntem tot atât de tari și în prezentarea adevărilor mântuirii personale, care singură poate aduce alte lucruri importante? Acestea trebuie făcute mai în-

tăi, dar nici celelalte nu trebuie neglijate. În felul acesta doctrina este în legătură cu viața, partea teoretică cu cea practică, iar credința și faptele trebuie să stea într-o bună cumpănă. Fără de realitate fiecare doctrină devine luminoasă; deci, din primul moment, Sabatul devine semnul propriei noastre regenerări.

Nicodem avea o purtare ireproșabilă în ceace privește exteriorul, dar Isus spuse: „Dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu”. Da, el accentuă foarte mult această idee, zicând: „Mu te mira că ți-am zis: „Trebuie să vă nașteți din nou”. Ioan 3, 7.

Nicodem era surprins, supărat, înspăimântat, la gândul că el trebuia să se nască din nou. Cui vorbia Isus? El vorbia unui tâlhar? Nu. El vorbia unui ucigaș? Nu, nici de cum. Unui desfrânat? Nu. Atunci, cui vorbia El? Dacă persoana ar fi fost femeia din Samaria, Matei vameșul, ori Zacheu, intenția lui ar fi reeșit limpede, dar Isus vorbia față de un mai mare al bisericii iudee.

Nicodem era bogat, învățat, talentat. El era moral, avea cultură și studii înalte. Vieța îi era ireproșabilă. Dar Isus spuse „trebuie”, și accentuă asupra acestui lucru. Un decret dat de Dumnezeu nu poate fi înlocuit prin nimic altceva. Necesitatea este absolută, universală, individuală. Este nevoia ta și a mea.

Nu are a face cât de dotat, sau moral, sau nobil ar fi un om din fire sau prin cultura primită, el totuși este o simplă carne dotată cu talente, morală, nobleță, și așa cum este e imposibil să intre în împărăția lui Dumnezeu. „Ce este născut din carne, este carne” (Ioan 3, 6), și legea imutabilă din Ioan 6, 63 este: „Carnea nu folosește la nimic”. În felul acesta un om nu poate înțelege pe Dumnezeu, tot atât de puțin cât înțelege frumosul meu canar cele ce îi spun, sau ar putea deveni vreodată un membru al familiei mele; căci el nu are decât vieța și inteligența de pasăre. Tot astfel un om nu poate fi plăcut înaintea lui Dumnezeu; un astfel de om ar fi nefericit în împărăția cerului dacă ar fi acolo. Deci, prin neînduplecatele legi ale împărăției, un astfel de om este împiedecat să devină celăștean dacă spre o pătrunde în împărăție nu trece prin poarta „nașterii din nou”. El a pierdut vieța lui Dumnezeu. Atât starea omului păcătos cât și sfințenia lui Dumnezeu cer o regenerare.

„În Betleem, de-o mie de ori, Hristos de s'ar naște,

Dar născând în inima ta, sufletu-ți s'o pierde-n noapte”.

Nu ne putem susține dinaintea acestui adevăr: Cel care este născut doar o singură dată va muri de două ori. Dar cel care s'a născut de două ori nu v'a muri decât odată, și moartea

lui i s'a schimbat în somn. De aceea pun această întrebare solemnă: *V'ați născut din nou, de sus, din Spirit?*

Un tânăr, pe când traversa continentul, intră în conversație cu un nobil bătrân. În timpul lungii călătorii cu trenul au vorbit despre multe lucruri. În cele din urmă cel tânăr zise celui mai în vârstă:

„Stimate prieten, unde v'ați născut?”

„În New York și San Francisco”, a fost răspunsul lui neașteptat. Aceasta miră pe tânăr, și își arată surpriza. Privind serios la tânăr, prietenul căruia îi zise:

„Tiner, eu m'am născut din nou. Dar tu unde ești născut?”

Vai, acum câțiva ani nu puteam răspunde la această întrebare pe deplin, dar acum, mulțumesc lui Dumnezeu că pot răspunde. Și acum trec la întrebarea lui cercetătoare: Frate, soră, unde ești tu născută?

Dar poate zici: Aceasta este o întrebare veche! Da, însă ea niciodată nu devine prea veche, și nu își pierde din putere. Wesley a predicat de mai bine de o mie de ori din acest text: „Trebuie să vă nașteți din nou”. Câțiva l-au întrebat de ce continuă să predice asupra acestui text. „Fiindcă”, răspunse el, „trebuie să vă nașteți din nou!”

Nu cu mult înainte, un director al unei bănci dintr'un oraș Canadian, a cărui vieță dovedea că este un om cu adevărat convertit, a fost trântit la pat de o boală grea. Boala se înrăutăți din ce în ce până căzu în delir. Cei iubiți ai lui se aflau lângă pat. Doctorul îl întreabă: „Ioane, cunoști pe cei din jurul tău?” O slabă și sticloasă privire i-a fost singurul răspuns. „Ioane, nu mă cunoști pe mine?” „Nu” răspunse muribundul, „însă știu că trebuie să vă nașteți din nou”. Ceeace se străduise în vieța lui îi predomina pe când se apropia de valea umbrelor. Eu nu vă cunosc pe voi, pe mulți dintre voi, și nici voi pe mine; dar îngăduiți-mi să vă spun că pentru a intra în împărăția lui Dumnezeu „trebuie să vă nașteți din nou”.

„Dacă un om nu se naște din nou”. Domnul folosește acest cuvânt „dacă” cu o serioasă solemnitate: *Intâiu*, „Dacă nu vă pocăiți, toți veți pieri la fel”. (Luca 13, 3); *al doilea*: „Dacă nu vă veți întoarce la Dumnezeu, . . . cu nici un chip nu veți intra în împărăția cerurilor” (Mat. 18, 3); și *al treilea*, „Dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu”. (Ioan 3, 3 ult. p.) Aceste texte reprezintă pași progresivi. Ei formează verigi ce nu pot sta deosebite. De aceea, nu vedeți importanța cea mare a chestiunii pe care vi-o prezint?

„Bine”, ar putea spune cineva, „dar care este deosebirea dintre convertire și naștere din nou?”

Eu răspund: Acestea nu sunt decât niște simple aspecte ale aceleiaș lu-

crări. Una este partea omului iar cealaltă este partea lui Dumnezeu. Din fire, noi suntem conduși spre cele lumesti, ale cărnii, și răului, întorcând deci spatele la Dumnezeu. Noi suntem hotărâți iadului, pierii. Prin convertire, prin libera alegere a voinții, întorcem spatele lumii, cărnii și răului; privim în fața lui Dumnezeu și li predăm Lui vieța. Și răspunsul lui Dumnezeu față de această supunere este plantarea unei ființe noi, chiar însuș propria ființă a lui Dumnezeu, lucrare ce se săvârșește prin lucrarea creatoare a Spiritului Sfânt, și pe deplin descoperită prin Cuvânt. Aceasta este nașterea din nou, partea a doua din dubla transformare.

Nicodem era turburat de o nobilă nemulțumire. Inima îi era împinsă de dorinți înalte. El doria să ducă o vieță sfântă. M'ar mira dacă cineva care cetește aceste cuvinte să nu fi găsit în Hristos și în deplina Lui mântuire, acea mulțumire sufletească la care El îi dă dreptul. Dorești să fii mai bun, mai nobil, mai evlavios? Te-ai muncit din greu numai ca să înlături situația rea rea? Slăbiciunile sunt presărate pe toată calea ta din trecut? Dacă este așa, mă încumet să afirm că ai lucrat după un plan rău, sprijinindu-te pe un braț de carne fără putere. Nu mă mir dacă nu poți găsi o intrare în împărăția lui Dumnezeu prin acele porți false cari duc într-o fundătură, sau să urci zidul prin ajutorul scării făcute de mână de om. Știi că suni o mulțime de sisteme plăcute, și tot atât de multe căi de a încerca să fii bun. Cea mai de plâns persoană din lume este aceea care se încearcă să devină bună în timp ce încă mai este condusă de o inimă rea; să trăească o vieță spirituală în timp ce încă firea de carne predomină. Nu poți duce o vieță nouă dacă aveți ca o călăuză principală tot ființa cea veche. A încerca lucrul acesta înseamnă a încerca o imposibilitate.

Zilnic putem să rostim rugăciuni: în fiecare săptămână putem să ne ducem la adunare în adevăratul Sabat; putem să cântăm în cor sau să avem vre-o slujbă în comunitate; putem să fim darnici când se fac apeluri pentru păcătoșii fără ajutor, și în ciuda tuturor acestora, să fim niște cadavre spirituale — morți în fărădelegi și păcate. Un cadavru poate să fi spălat în apa moralității și îmbrăcat cu hainele modestiei. El poate fi în mâinile lui florile artificiale ale conformării exterioare. Poate fi împodobit cu ghirlandă alcătuite din frăze pioase, și deasemenea acoperit cu pălăria unei credințe de formă. Putem să apărăm în chip foarte delicat. Însă nu uita că stricăciunea se va așeza înăuntru. Viermele păcatului va apare, iar frumusețea lui se va prefăce în cenușă. Aceasta este istoria cărnii. O, v'ați născut din nou?

R. a. H.

L. E. F.

Primejdia smintelelor și prilejurilor de păcătuire.

„Vai lumii din pricina smintelelor, căci trebuie ca smintelele să vină, dar vai omului același prin care vine smintea”. *Matei 18, 7.*

În textul de mai sus, Domnul vorbește despre primejdia smintelelor. El începe cu cuvântul „vai!” Când Domnul Isus rostește cuvântul „vai”, atunci trebuie să înțelegem că El rostește o grozavă sentință pentru aceia, cari intră în cadrul celor spuse de Domnul aci. De aceea, este bine ca noi să fim cu multă băgare de seamă, ca năcumvă acest „vai”, să fie rostit și pentru vreunul dintre noi. Și pentru a ști să ne ferim, este bine ca să cercetăm cu deamănuntul spusele Domnului, să căutăm a le înțelege așa cum trebuie, ferindu-ne de ce e rău și îndeplinind ce este bine.

Mai întâiu să căutăm a cunoaște, ce-a determinat pe Domnul Isus, ca să rostească asemenea cuvinte? În versetul 1 din acest capitol cetim: „În ceasul acela se apropiară ucenicii de Isus zicând: „Cine este oare mai mare în împărăția cerurilor?” Din cuvintele acestea reiese,

Dorința după întâietate.

Cu o ocaziune oarecare ucenicii văzuseră și auziseră că mulțimea entuziasmată de învățăturile și minunile Domnului, voia ca să-L facă împărat. (Ioan 6, 15.) „Deci după ce s'au adunat li întrebări zicând: „Doamne, nu cumva statornicești iarăși în timpul acesta împărăția pentru Izrael?” (Fapl. 1, 6.) Ucenicii gândiau, că Domnul va întemeia o împărăție aici pe pământ”. Apoi le-a venit în gând să știe cine dintre ei ar fi cel mai mare? (Luca 9, 46.) Sărmanii ucenici a Domnului! Ei nu înțelegeau învățăturile Lui! Ei gândiau, poate, că Domnul ca un împărat puternic, va desrobi neamul ludeilor de sub jugul romanilor și își va întemeia o împărăție puternică pe pământ, iar ei vor deveni miniștrii Lui! „Între apostoli s'a iscat și o ceartă, ca să știe care din ei avea să fie socotit ca cel mai mare?” (Luca 22, 24.) Poate că Petru a avut pretenția ca el să fie cel mai mare, ca unul care este mai bătrân; Ioan deasemenea, care deși tânăr, știa totuși, că e iubit de Domnul, și așa fiecare își vor fi putut

avea motivele lui. Cei doi frați, Iacob și Ioan, delegaseră chiar pe mama lor să meargă la Domnul pentru ei, cu rugămintea: „Poruncește, ca în împărăția Ta acești doi fii ai mei să șadă unul la dreapta și altul la stânga Ta”. (Matei 20, 20, 21.) Ei doriau să se știe asigurați mai dinainte. Domnul însă le răspunde cu tact, pentru ca în mod delicat, să-i facă să înțeleagă, că dorința lor, — deși dorință mare, — e totuși pământească. „Drept răspuns Isus a zis: „Nu știți ce cereți. Puteți voi să beți paharul pe care am să-l beau Eu și să fiți botezați cu botezul cu care am să fiu botezat Eu?”, „Putem”, i-au zis ei. Și El le-a răspuns: „Este adevărat că veți bea paharul Meu, și veți fi botezați cu botezul cu care am să fiu botezat Eu: dar a șede la dreapta și la stânga Mea, nu atârnă de Mine s'o dau, ci este păstrată pentru aceia pentru care a fost pregătită de Tatăl Meu”. (Matei 20, 22, 23.) Vedem noi, ce ușor au răspuns cei doi frați la întrebarea Domnului: „puteți?” și ei au răspuns fără ezitare, „putem!” E ușor a zice din gură. Alegerea aceasta însă, pentru o așa poziție, zice Domnul, depinde de Tatăl, care, alege și binecuvintează după a Sa înțeleaptă bunăvoință.

Dorința după întâietate, pricinuește foarte multă întristare semenilor noștri. „Și auzind cei zece se mâhniră adânc asupra celor doi frați”. (Mat. 20, 24.) Dorința aceasta este aducătoare de sminteli și pricinuește și prilejuri de păcătuire. Să dăm câteva exemple: *În familie.* Bărbatul, ca unul care știe că este capul familiei, vrea să aibă todeauna dreptate în toate. El nu vrea să țină socoteală de sfatul nimănu. Din cauza aceasta, se ceartă cu toți ai casei. Femeia, vrând să fie mai mare, are fel de fel de pretenții... și d'aci se nasc certuri cu bărbatul. Germanii au o zicătoare: „Ce vrea femeia mea, vreau și eu, dar ce vrea ea, nu vreau eu!” (?) Copilul vrea să se ridice în capul părinților! Faptul că știe să scrie și să cetească, faptul c'a învățat carte mai multă, îl face să gân-

dească, că el este mai ceva, mai mare ca părinții lui! Și urmarea este nereșpect și neascultare față de părinții lui. *În societate.* Oamenii doresc să devină bogați și cu poziții înalte. Mulți doresc a ajunge să zică despre sine: „cine e ca mine!” De aceea vedem azi, cum fiecare caută să se îmbrace după ultima modă — chiar dacă este imoral — să-și strângă avuții pământești, — chiar dacă sunt pricinuitoare de multe griji. Cine are puțin sau mult, dorește să se aibă încă pe atât. *În lumea politică.* Se observă deasemenea dorința după întâietate. Fiecare dorește să-și facă parizani mai mulți. S'ajungă la cameră, senat și în cele din urmă ministru. *În comunitate.* Și printre credincioșii creștini, se poate strecură gândul acesta, ca și între ucenicii Domnului. De aceea să fim băgători de seamă și

Să privim spre Hristos.

El este modelul nostru în toate. Sf. Apostol Pavel zice: „Nu faceți nimic din Duh de ceartă sau din slavă deșartă; ci în smerenie fiecare să privească pe altul mai pe sus de el însuși. Fiecare să se uite nu la foloasele lui, ci și la foloasele altora. Să aveți în voi gândul acesta, care eră în Hristos Isus. El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n'a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S'a desbrăcat pe Sine însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S'a smerit și S'a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce”. (Filip. 2, 3—8.) Privind spre Hristos, învățăm dela El: iubire, pace, unire, smerenie, îndelungă răbdare, tertare și jertfire de sine, spre onoarea Domnului și mântuirea altora. În felul acesta evităm primejdia smintelelor și a prilejurilor de păcătuire.

Ploiești.

I. Gheorghisor.

„Chiamă-Mă, și-ți voi răspunde”. „Eu te voi învăța și-ți voi arăta calea pe care trebuie s'o urmezi, te voi sfătui, și voi avea privire îndreptată asupra ta”. Ier. 33, 3; Ps. 32, 8.

Gazeta Slujbașilor

Scoala de Sabat.

VEȘTI MISIONARE.

Sabatul dela 7 Iulie, 1928.

Aviz către școlile noastre de Sabat din toată lumea.

Din toate câmpurile misionare, cel din America de Sud a adus cele mai mari progrese. Deși locuitorii acestor ținuturi sunt în cea mai mare mizerie corporală cât și spirituală, este ceva înălțător, să vezi, cum sub influența binefăcătoare a soliei de mântuire aceștia oameni își schimbă caracterele, atitudinea morală și situația materială. Până acum vreo 800 de suflete au primit adevărul. Lucrarea propriu zisă se face în trei țări: Bolivia, Peru și Ecuador. Și în celelalte țări am putea lucra cu mari succese, dacă am dispune de numărul necesar de lucrători, și de mijloace materiale.

Sperând, că și în trimestrul acesta vom putea face față necesităților din aceste câmpuri, să ne rugăm Domnului, ca să ajute progresării lucrării în aceste ținuturi.

Sabatul dela 14 Iulie, 1928.

Indienii din America de Sud așteaptă!

Indienii din America de Sud în majoritate zac în întunerecul cel mai adânc. De pretudindenii, de unde aud despre școli și misiuni înființate de către noi în alte părți, ei ne învâd stăruitor, ca să le dăm și lor lucrători și să înființăm și la ei asemenea școli.

Având în vedere faptul, că lucrarea în aceste ținuturi a luat fără veste un avânt colosal, iar mijloacele au rămas aproape aceleași, ne aflăm aci într-o situație destul de critică, astfel că avem nevoie de mari stăruințe — în-deosebi în ce privește sacrificiile materiale. Gândiți-vă în cursul acestui trimestru la multele mi de indieni din acest continent, cari desperați strigă după lumina salvatoare. Contribuiți și cu rugăciunile și cu darurile voastre, ca strigătul lor să nu fie zadarnic.

Sabatul dela 21 Iulie, 1928.

Lucrarea misionară în partea de sus a fluviului Amazon.

Cel mai interesant câmp de lucrare, care totodată promite cele mai frumoase progrese. Locuitorii, în majoritate indieni, sunt pe alocurea în stare de sălbăticie, și sunt foarte nelcrezători față de oamenii albi. Pe moment însă, ce iau cunoștință de solie, devin cei mai credincioși. Greutatea lucrării în părțile acestea stă în faptul, că populația este foarte săracă, și sunt în afară de posibilitatea de a contribui cu ceva la înaintarea lucrării, ba chiar și zecimea nu o pot achita, decât în produse naturale — piei de animale, cereale, etc.

Cred că nu este câmp misionar, care ar fi atât de lipsit de ajutor ca acesta.

Dacă nu vom putea răspunde la chemările ce ni se fac din aceste țări, vom pierde ocazia de a câștiga triburi întregi pentru Domnul.

Să ne rugăm Domnului, și să ne străduim, ca prin mijloacele noastre să dăm posibilitate ca să pătrundă cât de mulți din misionarii noștri în ținuturi până acum nelucrate.

Sabatul dela 28 Iulie, 1928.

Lucrarea misionară în Plateria.

Prima lucrare în acest ținut s'a început în munții Andes la o înălțime de 4000 metri, într'un mod minunat. Evangeliștii noștri din Lima au zădit că acolo locuitorii caută adevărul; căutând să afle pe acești oameni, nu au putut da peste ei. Dar Domnul în mod minunat a dat de știre unui șef de trib în vis, că îl caută doi oameni. Dimineața s'a sculat, și a pornit în căutarea acestor oameni, iar aflându-i, aceștia i-au vestit solia mântuirii.

Ei sunt foarte nelcrezători față de omul alb, însă față de medicii noștri misionari își manifestă toată încrederea. Aci noi tratăm tot felul de boli, dela cele mai mici răni, până la cele mai primejdioase boli contagioase, ca de

pildă vărsatul negru, etc. Bieții oameni sunt foarte mulțumitori pentru tratamentul pe care îl primesc, și ascultă cu evlavie solia adevărului, și pe moment ce au primit pe Isus, se manifestă o schimbare radicală atât în caracterul cât și în căsnicia lor, căci pe când până acum erau sălbatici și murdari, acum devin împăciuitori, iar în căsniciile lor domină cea mai perfectă ordine și curățenie.

Domnul să ne ajute, ca să cunoaștem ce binecuvântări aduce solia locuitorilor din aceste ținuturi, și să ne străduim, ca prin rugăciunile și darurile noastre să dăm posibilitatea ca ea să ajungă cât mai departe în aceste țări.

Sabatul dela 4 August, 1928.

Pe cine să trimitem?

Dacă cetim multe scrisori ce ni se adresează, în cari se cer lucrători și școli, putem să ne facem o idee, cât de doritoare este populația după cunoașterea adevărului. Puținele școli, pe cari le posedăm, sunt într-o stare foarte primitivă: bănci improvizate din pământ, o ladă prevăzută cu picioare, ca amvon pentru învățător, acestea sunt localuri de lux, căci există școli unde elevii stau pe dușumea, sau sunt nevoiți să stea în picioare tot timpul, cât ține prelegerea. Și totuși sunt bucu-roși că pot asista la aceste prelegeri. Deseori se întâmplă că elevii, cari urmează încă la școală, trebuie trimiși pe alocurea, unde necesitățile de învățători sunt mai mari, ca să ducă solia acolo. Și pe lângă toată slăbiciunea lor și a noastră, Domnul în mod vizibil binecuvintează lucrarea din părțile acestea. Sunt triburi, cari de câțiva ani în urmă au și clădit edificiul școlar, și de atunci în fiecare săptămână bat drumurile cari durează zile întregi, pentru ca să vină, să ne roage să le trimitem pe învățătorii, cari le-au fost promiși cu ani înainte, dar cu durere, în majoritatea cazurilor suntem nevoiți a-i trimite înapoi cu promisiunea, că vom face tot posibilul.

Oare nu ar fi cazul să ne gândim serios, ce ar fi de făcut, ca aceste stări de lucruri să se amelioreze în curând prin contribuția noastră?

Instructorul

SECȚIUNEA ADULȚI ȘI TINERI.

II — Răsvrătirea lui Izrail și urmările ei; chemarea lui Dumnezeu la pocăință.

(14 Iulie).

P L A N.

I. IZRAIL ESTE INVINOVĂȚIT.

1. Copiii ai răsvrătirii.
2. Nevrând să recunoască pe Domnul lor, ei au fost îndepărtați de la El.
3. O rămășiță de credincioși i-a scăpat de a nu cădea în soarta Sodomei și Gomorei.

II. DEȘERTĂCIUNEA RELIGIEI DE FORMĂ.

1. Izrail este comparat cu Sodoma și Gomora.
2. Darurile și sărbătorile anumite sunt o deșertăciune atâta timp cât este nutrită nelegiurea.
3. Măinile lui Izrail, chiar și atunci când se roagă, sunt amintite ca fiind „pline de sânge”.

III. UN INDEMN SPRE SFÎNȚIRE.

1. Dacă vrem să aflăm neprihănirea, trebuie să încetăm cu răul.
2. Insuș Domnul făgăduiește că va săvârși curățirea dacă ne predăm Lui.
3. Pentru cel credincios este făgăduită răsplată — pentru continuarea în răsvrătire pedeapsă.

IV. RĂSPLATĂ ȘI PEDEAPSA.

1. O cetate schimbată din bună în rea.
2. Rămășița credincioasă din Sion va fi mântuită.
3. Păcătoșii vor pieri.

III—Chemarea față de poporul casei lui Iacob; lupta împotriva Sionului; o scăpare în Sion.

(21 Iulie).

P L A N.

I. CHEMAREA POPORULUI.

1. „Muntele casei Domnului” să fie locul de întâlnire al tuturor națiunilor.

2. Multe popoare se vor gândi la pace prin ea.

II. DESGUSTUL LUI DUMNEZEU FAȚĂ DE CASA LUI IACOB.

1. Inchinarea la lucrurile materiale este condamnată cu desăvârșire.
2. Dumnezeu vestește pedepsirea înălțării și îngâmfării.
3. În ziua Domnului oamenii vor lepăda toate bunurile lor pământești.

III. SCĂPAREA PENTRU CEI RĂMAȘI.

1. Există o clasă care dorește numele lui Hristos însă nu și cuvântul și servirea Lui.
2. Cel sfânt și curat din Sion va găsi un loc de scăpare.

IV—Via; cele șapte vaiuri; profețiile mesianice; biserica sfârșitului.

(28 Iulie).

P L A N.

I. VIA DOMNULUI.

1. Nelăsându-se a fi îngrijită de Dumnezeu, via Sa aduce struguri acri.
2. Este anunțată nimicirea viei.
3. Prin șapte vaiuri Dumnezeu condamnă: lăcomia, beția, necredința desprețuitoare, slăbiciunea în principii morale, mândria sau increderea în sine, și mita sau corupția.
4. Judecățile lui Dumnezeu vor cădea asupra acelor cari au păcătuit.

II. NĂSCUT DINTR'O FECIOARĂ.

1. Nașterea lui Hristos eră un semn de la Dumnezeu.
2. Nașterea cât și caracterul Său sunt descoperite în numele Său.

DIVIZIUNEA COPIILOR.

II — Moartea lui Iacob și a lui Iosif.

(14 Iulie).

Clasele secundară și primară.

„Dumnezeul, care m'a călăuzit de

3. Impărăția lui Hristos, care va veni, va fi a neprihănirii și păcii.

4. Numai o rămășiță a lui Izrail va moșteni împărăția.

5. Mâna lui Dumnezeu se va întinde a „doua oară” spre a răscumpăra pe poporul Său, aparținând chiar și neamurilor.

V—Un imn de laudă; pământul este pustiit; căderea lui Satan.

(4 August).

P L A N.

I. IEHOVA ESTE MÂNTUIRE.

1. Poporul lui Dumnezeu se va bucura în Iehova, Mântuirea lor.
2. Ei vor vesti faptele Lui mărețe.

II. ZIUA DOMNULUI.

1. O zi de pustiire pentru cei răi.
2. Se vor vedea semne în soare, lună și stele.
3. Pământul va fi pustiit din pricină că omeniarea s'a răsculat contra legii lui Dumnezeu.
4. În afară de pustiire urmează revărsarea mâniei lui Dumnezeu.
5. Cei rămași vor cântă imnul de laudă și de scăpare.
6. Pământul așa pustiit va fi locuința oastei răsvrătite timp de „multe zile”.

III. PRICINUITORUL CĂDERII OMULUI.

1. Satan, Lucifer, înainte de cădere fusese un înger strălucitor.
2. Influența lui Satan a slăbit pe îngeri și i-a târit în răsvrătire.
3. Satan este hotărît a fi prefăcut în cenușă.

când m'am născut până în ziua aceasta”. Vers. 15.

„Atunci numai eră în Iacob spiritul de încredere în sine, și nici tendința de a se sprijini pe puterea sau șiretenia omenească. Dumnezeu fusese ocrotitorul

și sprijinitorul său. El nu se plângea cătuș de puțin de zilele triste din trecut. Incercările și durerile nu le mai privia ca „lucruri aduse contra lui”. Minteia lui nu-i reamintea decât îndurarea și bunătatea plină de iubire pe care El o avusese cu sine în tot timpul peregrinajului său”. „*Patriarhi și Profeti*”, pp. 254. 255.

Iacob își învățase lecția în urma multelor experiențe amare. Fiecare pată a păcatului fusese spălată prin sângele lui Isus, Mielul lui Dumnezeu. Fiecare sbârcitură a caracterului său fusese netezită cu fierul cald al durerilor. Aceasta va fi experiența tuturor acelora cari vor fi mântuiți când va veni Isus. Vezi Apoc. 14, 5.

Ilustrație. Arătați un veșmânt mototolit și un altul bine călcat cu fierul, având nici o pată și nici o sbârcitură. Spuneți cum veșmântul este încă mototolit chiar după ce a fost spălat și i s'a scos petele de pe el. Accentuați asupra faptului că mașina de călcat trebuie să fie caldă spre a putea îndepărta încrețiturile. Puneți pe copii să numească aceea ce ar putea să se asemene cu fierul cald ce a netezit încrețiturile din caracterul lui Iacob. Și noi, deasemenea, trebuie să învățăm a suferi și a birui ispitele dacă vrem să se desvolte în noi un caracter frumos. Ebr. 12, 6—11; 1 Petru 4, 12.

Efraim și Manase. James Hastings, în cartea sa „The Children's Great Text of the Bible”, spune aceste cuvinte privitor la precedența care a fost dată lui Efraim :

„Să vă spun o istorioară. Nu este despre o vioară, ci despre o piculină, care este un instrument mic de suflat asemănător cu flautul.

„Marele muzicant, D. Michael Costa, într'o zi conducea o orchestră compusă din mai multe sute de instrumentiști. Deodată i-a lipsit ceva, și a strigat : „Unde este piculina ?” Cel care cânta din piculină gândise că în marele complex de sunete tăcerea sa nu va fi observată niciodată, și pentru un moment a încetat să mai cânte. Însă urechea educată a maestrului în muzică a simțit îndată lipsa.

„Și Dumnezeu va observa lipsa muzicii tale, dacă vei refuza să cânti. Dumnezeu are nevoie și de „viori secunde”. El are pentru ele un loc și precum și o mare lucrare pe care să o facă. Lumea este în mare parte formată din „viori

secunde”, și noi nu putem progresa fără ele. Avem nevoie de genii, dar avem nevoie și de muncitori.

„Dacă îți lași jos vioara și nu mai vrei să cânti din simplul motiv că nu cânti decât la secund, atunci ești egoist și fără curaj. Însă dacă cânti din toată inima la secund, fiindcă Dumnezeu are nevoie de tine și aceasta este lucrarea pe care El ți-o cere să o faci, atunci într'o zi ai să poți ajunge la un lucru neașteptat și să te trezești un erou”.

Învățăture practice. Iacob, reamintindu-și istoria vieții, a recunoscut puterea susținătoare a lui Dumnezeu în toate experiențele vieții sale. El s'a referit la : „Ingerul, care m'a izbăvit de orice rău”. Acest inger era Isus. El este acela care veghează asupra-ne și ne dă scăparea. De multe ori vieța poate fi grea și tristă, însă Domnul Isus ne va da ajutor tocmai atunci când avem mai mare nevoie de el, și va aduce lucrurile spre lauda Sa. „Toate lucrurile conlucrează spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu”.

Lucru de reparalizat :

Lecțiunea viitoare : Ex. 1, 6—14, 22; 2, 1—10.

De studiat și lucrat :

Ce se înțelege prin cuvintele : „Peste Egipt s'a ridicat un nou împărat, care nu cunoscuse pe Iosif” ?

Învățați numele celor doisprezece fii ai lui Izrail, în ordine, începând cu cel mai mare.

Arătați Pitom și Ramses.

Lipiți ilustrația versetului de memorizat în carnețel.

Colorați schița.

Grădina de copii.

Repetiția lecțiunii trecute. Mă gândesc la un băiat care trimesese un dar tatălui său. Nu era ziua lui de naștere, sau alt timp de felul acesta. El i-a trimeses unul, două, trei, ba poate și mai multe, care mari. Eu imi inchipui că pe atunci carele erau privite tot cu atâta însemnătate ca și automobilele de azi. Însă aceasta nu era decât o parte din dar. El i-a trimeses haine, și multe lucruri de mâncare. În grija lui față de tatăl său el arătă cât de mult îl iubește. Puteți să-mi spuneți numele acestui băiat ? (Urmați cu povestirea).

Ilustrarea lecțiunii prezente. Construiți din cartoane casa lui Iosif și aceea a lui

Iacob, deasemenea ridicați și câteva case pentru Egipțeni. Folosiți bastonașe pentru persoane. Un carton lungueț poate reprezenta patul pe care stătea culcat Iacob. Să băgați de seamă ca ideea teamă față de moarte să nu fie intipărită, arătând funerarile lui Iacob. O cutie pătrată poate fi folosită spre a transporta pe cei morți în Canaan. Bastonașul, reprezentând pe Iacob poate fi pus pe o bucată de carton și așezându-l în cutie spre a fi dus la locul de immormântare. Iacob a fost immormântat într'o peșteră. Faceți o peșteră din cartoane sau pietre, punând în peșteră cartonul pe care sta Iacob. Vorbiți despre peșteră ca de locul liniștit și frumos de odihnă pentru Iacob până când va veni Isus și îl va chema. Insistați asupra acestui timp fericit, când toți se vor întâlni cu cei iubiți ai lor și vor fi mereu cu Isus și cu ingerii. Continuați povestirea prin întoarcerea celorlalte persoane din lecțiune în Egipt.

Povestirea introductivă. Costică și Marin erau doi frațiori al căror tată le dăduse jucării frumoase. Voi vă inchipuiți că având atât de multe jucării frumoase, ei puteau să se joace foarte fericiti. Însă în acești copii era ceva neobișnuit. De altfel ei se păreau a fi la fel ca toți ceilalți copii, însă câteodată se purtau atât de neobișnuit încât te mirai dacă erau aceeași băieți dinainte. Câteodată Costică zicea „Te rog”, pentru câte un lucru, iar Marin nu uită să zică „Mulțumesc”, și totul era atât de frumos. Însă ei făceau aceasta când îi puteai auzi mama. Când mama sau tatăl nu puteau să-i observe, era cu totul altfel. Ei uitau cu totul despre „Te rog” și „Mulțumesc” și se certau sgomotos.

Astăzi am să vă spun despre un bărbat care, pe când fusese și el tânăr, nu-i plăcuse să se certe cu frații lui și cu nimeni altcineva, orice i-ar fi făcut ei. El făcea numai bine, chiar dacă tatăl lui nu era acolo ca să-l vadă. Când a ajuns mare, el a continuat să fie tot bun, și a iertat pe frații lui pentru marele lor păcat făcut împotriva lui când l-au vândut unor păgâni. Când tatăl lui îmbătrânise și Domnul îl chemase la odihnă, acest om a fost tot atât de bun față de frații săi ca și atunci când tatăl său ar fi fost acolo și ar fi putut afla totul. El își amintea mereu că Isus vede și aude tot ce face. (Urmați cu lecțiunea dela pag. 109).

III — Asuprirea din Egipt; nașterea lui Moise.

(21 Iulie).

Clasele secundară și primară.

Exodul. Exodul, a doua carte a lui Moise, înseamnă „emigrare”, o ieșire. Ea raportează plecarea copiilor lui Izrail din Egipt, împreună cu diferitele evenimente cari au precedat și cari au însoțit această călătorie.

Când Isus va veni pe nori albi, cu toți îngerii cei sfinți, va fi o mare ieșire a tuturor adevăraților Izrailiți. Trâmbița va suna, și cei morți în Hristos vor învia. Isus va scula pe copiii Săi din întunerecul mormântului, făcând pe toți cei ai Lui părtași de lumina și strălucirea pământului înnoit.

Cețări de proviziuni. Ex. 1, 11. Printru muncile grele ce erau hotărite nefricțiilor Izrailiți, a fost și construirea a două cețări, Pitom și Ramses, amândouă în pământul Goșen. „Acestea erau cețări hotărite pentru proviziuni de merinde, sau poate pentru muniții de războiu. Ele erau construite din cărămizi făcute din pământ amestecat cu paie, după cum tencueala din zilele noastre este amestecată cu călți. Din Exod 5 învățăm, că după ce Moise a făcut prima cerere de liberare lui Faraon, asupra a crescut mai mult și tot mai mult. Li s'a poruncit să facă și mai departe cărămizi însă fără a li se mai da paie. Deci ei trebuiau să plece și să adune miriște depe unde puteau găsi, și în cazul când ar fi făcut mai puține cărămizi decât mai înainte erau și bătuți. „Feluri de acestea de cărămizi se pot găsi în British Museum, și Metropolitan Museum din New York. În genere ele sunt dela 1 metru până la 8 metri pătrați, și având o grosime dela 0,37 metri până la 0,50 metri, nearse, însă foarte tari. O deosebită confirmare a celor spuse de Biblie, și o dovadă că aceasta este una dintre cețările construite de Ebrei, este faptul că partea de jos a acestor ziduri, și până la o oarecare distanță în sus, ele sunt făcute din cărămizi bine lucrate în care se găsesc paie tocate; însă mai sus, rândurile de cărămizi nu mai sunt tot atât de bune, iar paietele sunt lungi și mai puține, iar ultimul rând nu mai are paie de loc, însă au stuf, papură, și plante de apă amestecate cu noroi”. Harper.

„**Ja copilul acesta, alăptează-mi-l, și îl voi plăti.**” Vers. 9. Conducerea pro-

vidențială a prințesei la râu, unde binecuvântatul copilăș fusese așezat spre a fi scăpat de regele cel crud, a asigurat pe Iochebed, mama lui Moise, că copilul ei fusese hotărît pentru o oarecare lucrare mare, și deci ea s'a îngrijit foarte mult să-i dea o educație având aceasta în vedere. Îndeosebi ea l-a învățat să se plece și să se roage viului Dumnezeu, să onoreze și să asculte de legea Lui, și să se ferească de păcatul idolatriei. La vârsta de doisprezece ani Moise a fost luat dela mama sa spre a trăi în palatul regelui. Aci, deși înconjurat de strălucirea și pompa regală, și într-o constantă atingere cu obiceiurile păgâne, totuși el nu a uitat învățăturile primite dela mama sa.

„După cum Dumnezeu a pregătit pe Moise spre a deveni marele liberator al vechiului Izrail din Egipt, tot astfel planul său este ca fiecare băiat sau fată din Izrailul de azi să primească o educație care să-i pregătească a săvârși o lucrare mare pentru El la liberarea finală a poporului Său din lumea păcatului. Fiecare băiat sau fată din Izrailul lui Dumnezeu de azi este într'un sens cu totul deosebit o parte din marele plan al lui Dumnezeu”. „*Bible Lessons*”, Pack, p. 109.

Învățăături practice. Mijloacele simple pe cari le-a ales Domnul combinând în planul Său dumnezeescul cu omenscul sunt:

1. O umilă familie sclavă.
2. O mică corăbioară făcută din papură.
3. O fetiță.
4. Lacrimi de copilăș.
5. Însăși fiica regelui.
6. Însăși mama copilului.
7. O curte regală.

Domnul a folosit planul lui Faraon de nimicirea copiilor lui Izrail spre a-i pregăti pentru liberare. El poate face pentru copiii Săi cu mult mai mult decât pot ei cere sau gândi.

Lucru de repartizat:

Lecțiunea viitoare: Ex. 2, 11—25; 3.

De studiat și lucrat:

Memorizați Ebrei 11, 24—26.

Ce motiv a indemnât pe Moise să-și aleagă calea de liberator?

Arătați Madian pe hartă.

Lipiți ilustrația versetului de memorizat în carnețel.

Colorați schița.

Grădina de copii.

Repetiția lecțiunii trecute: Faceți povestirea cu desene pe tablă. Accentuați asupra faptului că la cultul din comunitate sau familie copiii pot fi binecuvântați după cum au fost și fiii lui Iosif. Să fie scoasă în evidență liniștea din timpul rugăciunii. La încheiere, cereți copiilor să arate cât de liniștiți pot sta în timp ce dv. faceți o scurtă rugăciune cerând Domnului să-i binecuvinteze. În povestirea cu desene pe tablă, înmormântarea lui Iacob și Iosif pot fi doar o simplă chestiune de ștergere a liniilor ce îi reprezintă. Amintiți despre timpul învierii la venirea Domnului Isus.

Ilustrarea lecțiunii prezente. O fâșie de hârtie sau bucată de sticlă va reprezenta foarte bine fluviul Nil. Pentru a face scena mai plăcută, să se așeze în nisipul umed depe malurile fluviului mușchi sau fire de iarbă. Folosiți și pomișori. Construiți din cartoane palatul regal, și clădiți în depărtare și casele Ebreilor. Un coșuleț poate fi făcut foarte ușor din hârtie albă, mărimea lui să depindă de mărimea cutiei cu nisip, adâncimea fluviului, etc. În timpul povestirii puneți coșulețul într'un golf format de o cotitură a fluviului. Pomișorii vor servi pentru a ascunde pe Maria.

Povestirea introductivă. Pe când erați mititei, tatăl și mama voastră erau mândri de voi. Mama își petrecea timpul făcându-vă hăinuțe cu cari să vă îmbrăcați. Deasemenea vă făcea și fotografii spre a le trimite prietenilor cari nu puteau să vă vadă; deasemenea vă plimbau. Ei doriau ca prietenii lor să cunoască și să se împrietenească cu copilul lor. Însă cu mulți ani mai înainte eră o casă în care nimeni nu îndrăzniă nici macar să vorbească despre copilul lor care eră atât de frumos. El niciodată nu fusese scos din casă, și când strigă, mama lui se temeă ca nu cumva să-l audă vecinii. Casa lor se găsea în țara lui Faraon, și mărețul fluviu Nil nu eră prea departe. (Urmați pe lecțiunea dela pag. 109).

Învățăături spirituale. Isus iubește pe copiii mici și se îngrijește de ei.

IV — Chemarea lui Moise de a liberă pe Izrail.

(23 Iulie).

Clasele secundară și primară:

Alegerea lui Moise și ce înseamnă

ea. Educația și cultura primitivă de Moise îl pregătise să ocupe o poziție de conducere printre marii pământului, „spre a străluci la curtea celui mai strălucitor rege, și să refuze primirea puterii lui. Puterea lui de înțelepciune îl pune printre bărbații cei mari ai tuturor timpurilor”. În curând a venit și timpul când „el trebuia să decidă între tronul celei mai mari națiuni din lume, cu toate bogățiile și onorurile lumesti, și între o parte în lucrarea lui Dumnezeu cu durerile și defăimările ei. Pentru el nu a fost greu să facă alegerea, fiindcă știa că un palat în cetatea de aur va fi cu mult mai de preț decât un palat în Egipt, și coroana vieții pe care Dumnezeu o va pune pe capul biruitorului îi era mai de preț decât coroana pieritoare a Egiptului.

„În muzeul din Cairo, Egipt, se găsește astăzi, printre cei mari și onorați ai timpurilor trecute, o mumie uscată, fără vieță, și cu o înfățișare urâtă, tot ce a mai putut rămâne dintr'un faimos Faraon. Mii de oameni privesc la această mumie cu mirare și teamă însoțită de respect. Dacă Moise ar fi primit tronul Egiptului, fără îndoială că ar fi stat și el acolo la un loc cu ceilalți regi puternici ai timpului său. Însă el a ales „mai bine să sufere durerea împreună cu poporul lui Dumnezeu, decât să se bucure pentru un timp de plăcerile păcatului; socotind ocară lui Hristos o bogăție mai mare decât comorile Egiptului”. Și acum unde este el? Deși fusese chemat la odihnă pentru timp scurt în mormânt, totuși, însuși Hristos, cu îngerii cari-l immormântaseră, S'a pogorit din cer, l-a chemat afară din mormânt, și l-a dus în triumf la tronul lui Dumnezeu. Moise a pierdut coroana și bogățiile Egiptului; însă a câștigat coroana și bogățiile cerului. El și-a pierdut locul din muzeul Egiptean; însă a câștigat un loc în cerul de sus. A făcut el o alegere bună?” „Bible Lessons”, Pack, pp. 110, 111.

Fiecărui băiat sau fată, fiecărui bărbat sau femeie, îi vine ceasul când trebuie să ia o hotărâre între lucrurile plăcute și măgulitoare pe cari le oferă lumea, și între ascultarea și credințioșia față de Dumnezeu și lucrarea Sa.

O cugetare întăritoare. „Eu sunt”, — nu eu am fost, sau eu voi fi — eră cel care chemă pe Moise din rugul arzând. El eră Acela care este „un ajutor, care nu lipsește niciodată în nevoie” (Ps. 46,

1), indiferent în ce vreme trăim; care este cu noi „în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Mat. 28, 20); care cunoaște durerile poporului Său, și toate intristările lor, aude strigătele lor, și vede asuprirea lor (Ex. 3, 7).

Dumnezeu care a chemat pe Moise din rugul arzând este Isus, Acela care vine cu noi, și cunoaște ispitele și luptele noastre, și ne cheamă pe fiecare în parte, să-l servim. Deci nu ar trebui ca purtarea noastră să fie caracterizată tot mereu când venim în fața Lui, de un spirit de recunoștință, umilință și respect sfânt?

„O țară în care curge lapte și miere”. Vers. 8. Prin acești termeni se înțelege că ținutul către care îi conducea Domnul eră „foarte bun în pășuni, fiind foarte bogat în fănețe și flori, și dela acestea din urmă albinele adunau în mare cantitate miere sălbatecă. Deși agricultura este aproape în întregime neglijată în această țară, . . . totuși ea încă este bună pentru pășune, și produce o mare cantitate de miere. Termenii folosiți în text spre a exprima fertilitatea pământului, sunt folosiți de obicei de autorii vechi [asupra acelui subiect”. Clarke.

Invățătură practică. Pe când Moise eră intristat la ocupația zilnică și obișnuită de a îngriji de oile lui Ietro, Dumnezeu l-a chemat să fie conducătorul poporului Său. „Munca cea mai umilă este o pregătire pentru atingerea rangurilor celor mai înalte”.

Domnul totdeauna priveghează și îngrijește de copiii Săi. Dr. S. D. Gordon spune: „Acela care a păzit pe Izrael și ne păzește și pe noi, nu aștepte și nici nu doarme vreodată. El ne lasă să admirim. Însă El stă treaz și ne păzește. Focul niciodată nu poate să devină cătuș de puțin mai aprig și mai arzător decât gândește El că este nevoie și bine. Să ne obișnuim a observa prezența Lui în furtună și foc”. Să fim gata a ne predă Lui de îndată ce-L auzim zicând: „Fiule, dă-Mi inima ta”.

Lucru de repartizat:

lecțiunea vitoare: Ex. 4, 1—23, 27—31.

De studiat și lucrat:

Ce profet a spus: „Iată, eu nu pot să vorbesc; fiindcă sunt un copil”, și cum i-a răspuns Domnul? O Biblie cu paralele vă va ajuta să găsiți răspunsul.

Scriți un paragraf de o sută de cuvinte despre cei patruzeci de ani cât Moise aveă să-i petreacă în pământul Madian ca păstor, precum și chemarea lui să libereze pe Izrael.

Lipiți ilustrația versetului de memorizat în carnețel.

Colorați schița.

Grădina de copii.

Repetiția lecțiunii trecute. Faceți lecțiunea cu desene pe tablă. Arătați o ilustrație cu Moise copil. Lăsați pe copii să vorbească despre Moise, Maria și prietesa.

Ilustrarea lecțiunii prezente. Într'un colț al cutiei cu nisip construiți o clădire cu turnulețe spre a reprezenta măreția casei pe care a părăsit-o Moise. Împrejurul palatului său puneți verdeață. Udând nisipul faceți un lanț de munți, inapoia cărora eră pustia în care a fugit Moise. Într'un colț îndepărtat clădiți casa lui Ietro. Dacă nu puteți altfel, turnele le puteți reprezenta prin boabe albe. Vorbind despre rugul arzând, puteți aminti că el eră astfel din pricină că Dumnezeu venise acolo spre a vorbi cu Moise. Oriunde vine Dumnezeu este loc sfânt.

Desenul reprezentant focul arzând să fie colorat puternic spre a reprezenta focul.

Povestirea introductivă. Câteodată când vedem oameni bogați, am vrea să putem trăi în casele lor, să ne îmbrăcăm cu haine ca ale lor, și să ducem o viață fericită. Inchipuiți-vă că astăzi o doamnă bogată v'ar spune să veniți să stați la dansa pentru câțva timp. Voi vă duce departe cu automobilul ei mare, și ajungând acasă, servitorii vă vor îmbrăcă, vă vor da jucării, și vă vor lua să vă plimbe prin grădină. Toate acestea vi s'ar părea frumoase pentru un timp, însă noaptea pe cine nu veți aveă lângă voi? Da, pe mama voastră. Și dacă știți că ea lucrează din greu spre a vă ajuta, ce ați face? De sigur, ați vrea mai bine să fiți acasă cu acei cari vă iubesc mai mult. Tot astfel simțise și Moise. El trăise în palatul unui rege, însă aceasta nu-l făcuse fericit, fiindcă el știă că trebuie să fie de folos poporului său, față de care regele eră foarte rău și dușmănos. (Urmați cu lecțiunea dela pag. 110).

Invățătură spirituală. Isus dorește ca

atunci când venim la biserică să fim liniștiți, fiindcă aceasta e casa Sa.

V — Moise se întoarce în Egipt.

(4 August).

Clasele secundară și primară:

Un om schimbat. Ce schimbare avu-
sesse loc în Moise în timpul celor pa-
truzeci de ani pe care-i petrecuse pe
munții Madianului! Cu greu putem să-l
recunoaștem. Înainte de a fugi în Ma-
dian, el avea o încredere fără de mar-
gini în calitățile pe cari credea că le
are spre a liberă pe Izrailiți prin pu-
tea brațelor. Oare nu era el fiul prin-
teșei? Nu fusese învățat el în toată în-
țelepciunea Egiptenilor? Nu avea el pu-
tere și mare strategie ca un conducător
militar cum era? Nu ajunsese el destul
de priceput în metodele politice? Cu
siguranță că el trebuia să libereze pe
poporul său. În aparență, fără nici o
ezitare, el omori pe Egiptean, și-l in-
gropă în nisip. Moise riscase totul, și
pierduse.

Însă de data aceasta dispăruse mândria și încrederea în sine. El învățase
că fără puterea lui Dumnezeu care să-l
ajute, nu poate săvârși nimic. Acum îl
găsim umil, și îndărătnic să întreprindă
marea lucrare la care îl chemase Dum-
nezeu.

„Un toiag”. Toiașul pe care îl avea
Moise se poate că era din acela de pă-
stor, indoit la un capăt. Și cu toate a-
cestea, ce lucruri îl aștepta! El avea să
fie întins asupra Mării Roșii, făcând o
cale prin adâncurile ei: avea să lovească
stânca aspră; avea să câștige biruința
asupra oștirilor Amalechiților; avea să
fie cunoscut ca Toiașul lui Dumnezeu...
Un toiag cu care este Dumnezeu e mai
puternic decât oștile cele mai nume-
roase”. *„Moses the Servant of God”,*
pp. 35. 36.

„Cine a făcut gura omului?” Vers.
11. Însistând asupra acestui punct, ve-
dem că Domnul ar fi vrut să zică lui
Moise: „Oare Cel care a alcătuit gura,
cât și toate organele vorbirii, nu poate
da El și pronunțarea? Dumnezeu poate
să-și retragă aceste daruri, și le poate
pune din nou”. *Clarke.*

„Însă Moise continuă să ceară ca să
fie aleasă o altă persoană mai compe-
tentă. La început aceste scuze au fost
dictate de timiditate și modestie: însă
după ce Domnul îi făgăduise să înde-
parteze orice piedică, și să-i dea succe-
sul final, toată ezitarea și tănguirea în
privința incapacității lui arată lipsă de
încredere în Dumnezeu”. *„Patriarhi și
Profeti”, p. 254.*

*Sforțările lui Dumnezeu spre a salva
pe Egipteni.* Dumnezeu era interesat nu
numai în ce privește copiii lui Izrail, ci
încă și despre Egipteni, fiindcă El vrea
ca nimeni să nu „piară”. „Înainte de Moise,
El își trimisese în repetate rânduri pe
solii mântuirii la poporul Egiptean. Atât
Abraam cât și Iacob le făcuse cunoscut
pe adevăratul Dumnezeu. Iosif dease-
menea a trăit printre ei aproape o sută
de ani, mărturisind despre puterea cea
mare a lui Iehova. Moise, la curtea re-
gală, nu numai că a rămas credincios
lui Dumnezeu refuzând să se închine
idolilor lor fără simțire, însă el vorbise
preoților și conducătorilor despre Dum-
nezeul cerului. Chiar și ca sclavi, printre
Izrailiți se găseau de acei cari „să afirme
că obiectul închinării lor era Creatorul
cerului și al pământului, singurul Dum-
nezeu viu și adevărat. Ei istorisau do-
vezile existenței și puterii Sale, dela
creațiune și până în zilele lui Iacob”.
Căci timp de două sute cincizeci de ani,
o jumătate din întreaga perioadă de lo-
cuire a copiilor lui Izrail, fusese petre-
cută în Egipt. Deci Egiptenii avuseseră
ocazie să afle despre calea mântuirii”.
„Bible Lessons”, Peck, p. 113.

Învățăături practice. Chemarea lui Moise
în lucrare a venit pe când era la munca
zilnică. Și odată cu chemarea a venit și fă-
găduința: „Cu siguranță Eu voi fi cu tine”.
Dumnezeu are un anumit plan cu fie-
care tânăr sau tânăra. A săvârși planul
Său, de multe ori ni se pare să ne lip-
sim de dorințele și speranțele noastre
cele plăcute. Satan vrea să vedem că în
calea noastră sunt puse piedici, însă dacă
ne punem încrederea și credința în Dum-
nezeu, se va găsi o cale de scăpare din
greutăți.

„Nu cu mai multă siguranță este pre-
gătit un loc pentru noi în locuințele cerești
decât este hotărât pe pământ locul anu-
mit unde avem să lucrăm pentru Dum-
nezeu”. *„Pildele”, p. 327.*

Tinerii și tinerele se pregătesc să ocupe
acest loc dacă zi cu zi sunt credincioși
în împlinirea micilor datorii cari le sunt
încredințate în familie, față de vecini și
prietenii, și față de cei în nevoie.

Lucru de reparat:

Leccióna viltoare: Exod 5; 6, 1—13;
7, 13.

De studiat și lucrat: Găsiți un text în
care Domnul spune lui Moise că Faraon
nu va lăsa pe Izrailiți să plece.

La cine mergea Moise cu neliniștele lui?
Găsiți două texte prin care Domnul

ne invită să venim la El când suntem
în turburări.

Lipiți ilustrația versetului de memo-
rizat în carnețel.

Colorați schița.

Grădina de copii.

Repetiția lecțiunii trecute. Ce se în-
tâmplă lemnului dacă îl punem în foc?
Da, de îndată ce aprindem un chibrit,
el începe să ardă, și arde până nu mai
rămâne nimic din el. Tot ce mai putem
vedea după aceea este cenușa. Nu este
așa că am rămâne foarte mirați când
am vedea un lemn arzând cu o lumină
foarte vie însă niciodată nefiind ars?
Odată un bărbat a văzut un copac mic
care avea înfățișarea că este aprins, însă
când a privit din nou, a văzut că nu ar-
dea. (Urmați cu lecțiunea. Pe tablă de-
senaiți copacul, și când vorbiți despre
foc, folosiți cretă galbenă spre a ilustra
flacăra. Dacă aveți, puteți arăta pe Moise
lângă copacul arzând. Folosiți Roulul.)

Ilustrarea lecțiunii prezente. Repetați
cât mai mult din scena cutiei cu nisip
privitoare la lecțiunea din ultima săptă-
mână. Reprezentați pe Aaron întâlnin-
du-se cu Moise. Puneți un grup de oam-
neni la un loc, împreună cu Aaron care
le făcea cunoscută solia Domnului tri-
measă prin Moise.

Poestirea introductivă. Micuțul Ma-
nole își întipăsesse toate cartoanele pe
podea. Când fuseseră aduse dela prăvă-
lie, ele fuseseră așezate într-o cutie fru-
moasă și mare, și mama încă le mai
păstră în ea. Manole era destul de mare
spre a învăța cum să le pună cartoanele
la loc, însă când mama lui i-a spus in-
tâi să facă lucrul acesta, el a început să
plângă. Lui i se pare că sunt prea multe
față de mărimea cutiei, însă aceasta era
din pricină că el nu le așeză așa fru-
mos după cum trebuia.

„Nu pot, nu”, zicea Manole, plângând.
Mama îi spuse să tacă, să nu mai
plângă, și îi va arăta cum să așeze car-
toanele în cutie. Arătându-i, Manole a
putut face și el mai departe, și îndată
lucrul a fost terminat.

Când Moise a vorbit cu Dumnezeu din
rugul arzând, Dumnezeu i-a cerut să facă
un lucru foarte mare. Moise doria să
lucreze pentru Isus, însă îi era teamă
că nu știe să-l facă, și nu ar putea să-l
facă destul de bine. Domnul i-a spus că
El va fi cu el să-i arate ce să facă.
(Urmați cu lecțiunea dela pag. 111).

Învățăături spirituale. Isus ne va ajuta
să facem lucrarea Lui dacă îi vom cere
aceasta.

LECȚIUNI PENTRU COPII.

Lecțiunea 2—14 Iulie, 1928.

Moartea lui Iacob și a lui Iosif.

Textul biblic: Gen. 48, 1. 2. 8—16; 49, 1. 2. 28—33; 50.

De memorizat: „Ferice de cine are ca ajutor pe Dumnezeu lui Iacob, ferice de cine-și pune nădejdea în Domnul, Dumnezeu său”. Ps. 146, 5.

CUPRINSUL LECȚIUNII.

1. După ce trecuseră mai mulți ani de când Iacob se găsea în Egipt, într-o zi a venit la Iosif un sol, care i-a spus că tatăl său eră bolnav. Iosif și-a luat pe cei doi fii și a plecat să-l vadă. Când Iacob i-a văzut, s'a ridicat în pat spre a-i primi. „Izrail s'a uitat la fiii lui Iosif, și a zis: „Cine sunt aceștia?” Iosif a răspuns tatălui său: „Sunt fiii mei, pe cari mi i-a dat Dumnezeu aici”. Iacob a zis: „Apropie-i, te rog, de mine, ca să-i binecuvîntez”.

2. „Ochii lui Izrail erau îngreuiați de bătrânețe, așa că nu mai putea să vadă. Iosif i-a apropiat de el; și Izrail i-a sărutat, și i-a îmbrățișat”. Apoi Iacob a pus mâinile deasupra capetelor băieților și a zis: „Îngerul, care m'a izbăvit de orice rău, să binecuvînteze pe copiii aceștia!”

3. Apoi Iacob a chemat pe cei doisprezece fii ai săi împrejurul patului său și a zis: „Strângeți-vă, și vă voi vesti ce vi se va întâmpla în vremurile cari vor veni”. După aceasta Iacob a chemat pe fiecare după nume și le-a dat ultima binecuvîntare, spunându-le din nou unde dorește să fie înmormântat. Iacob a murit la vârsta de o sută patruzeci și șapte de ani.

4. Iosif iubise pe tatăl său atât de mult încât a fost cuprins de o mare jale la moartea lui. Biblia spune că „Iosif s'a aruncat pe fața tatălui său, l-a plâns, și l-a sărutat”.

5. Egiptenii au jelit patruzeci de zile pe Iacob, după obiceiul ținutului. Apoi Iacob a zis lui Faraon: „Tatăl meu m'a pus să jur, zicând: „Iată, în curând eu am să mor! Să mă îngropi în mormântul, pe care mi l-am săpat în țara Canaan”. Aș vrea dar să mă sui acolo, ca să îngrop pe tatăl meu; și după aceea mă voi întoarce”.

6. „Faraon a răspuns: „Suie-te, și îngroapă pe tatăl tău, după jurământul pe care te-a pus să-l faci”. Iosif s'a suit, ca să îngroape pe tatăl său. Impreună cu el s'au suit toți slujitorii lui Faraon, bătrânii casei lui, toți bătrânii țării Egiptului, toată casa lui Iosif, frații săi, și casa tatălui său; n'au lăsat în ținutul Goșen decât pruncii, oile și boii. Impreună cu Iosif mai erau care și călăreți, așa că alaiul eră foarte mare”.

7. Ajungând la un loc „dincolo de Iordan”, ei au plâns după Iacob timp de șapte zile, și apoi au trecut în Hebron. Iacob a fost înmormântat în aceeaș peșteră în care fuseseră lăsați să se odihnească Abraam și Isaac. Astfel acest bun serv bătrân al Domnului a fost înmormântat cu mare cinste. Iacob făcuse oarecari rele cât fusese tânăr. El cumpărase dreptul de întâi născut al fratelui său, și înșelase pe tatăl său Isaac spre a-i da lui binecuvîntarea. Ca urmare el avusese de îndurat multe dureri și neliniști, însă regretându-și păcatele, Dumnezeu îl iertase; fiindcă s'a încrezut în Domnul, el a aflat pace și bucurie, iar viețua lui a fost o binecuvîntare pentru alții.

8. „Iosif, după ce a îngropat pe tatăl său, s'a întors în Egipt, împreună cu frații săi și cu toți cei ce se suiseră cu el, ca să îngroape pe tatăl său. Când au văzut frații lui Iosif că tatăl lor a murit, au zis: „Dacă va prinde Iosif ură pe noi, și ne va întoarce tot răul, pe care i l-am făcut?”

9. Frații au trimes un sol la Iosif, rugându-l să-i erte de răul pe care i-l făcuseră. Lucrul acesta a produs o mare durere inimii lui Iosif, auzind că frații lui își inchipuie că el ar putea să le facă vreun rău, pe când el nu făcuse decât bine, atât lor cât și familiilor lor. „Iosif a plâns când a auzit cuvintele acestea”.

10. Însă după puțin timp, „frații lui au venit și s'au aruncat ei înșiși cu fața la pământ înaintea lui, și i-au zis: „Suntem robii tăi”. Și Iosif le-a zis: „Fiți dar fără teamă, căci eu vă voi hrăni, pe voi și pe copiii voștri”. Și i-a mângâiat, și le-a îmbărbătat inimile”.

11. Iosif a mai trăit încă cincizeci-patru de ani după moartea tatălui său Iacob. El a avut bucuria, ca înainte de

moarte să țină pe genuchi pe nepoții săi.

12. Iosif a zis fraților săi: „Eu am să mor! Dar Dumnezeu vă va cercetă, și vă va face să vă suiți din țara aceasta în țara, pe care a jurat că o va da lui Abraam, lui Isaac și lui Iacob... Când vă va cercetă Dumnezeu, să luați și oasele mele de aici”. Iosif a murit, în vârstă de o sută zece ani. L-au îmbălsămat, și l-au pus într'un sicriu în Egipt”.

Lecțiunea 3—21 Iulie, 1928.

Asuprirea din Egipt; nașterea lui Moise.

Textul biblic: Ex. 1, 6—14. 22; 2, 1—10.

De memorizat: „Atunci, în strămtorarea lor, au strigat către Domnul, și El i-a izbăvit din necazurile lor”. Ps. 107, 13.

CUPRINSUL LECȚIUNII.

1. Odată, când Iacob s'a rugat o noapte întreagă, și își predase inima în totul lui Dumnezeu, Domnul îi schimbă numele din Iacob în Izrail. De aceea, când Biblia vorbește despre „fiii lui Izrail”, se înțelege toți urmașii lui Iacob.

2. Domnul a binecuvîntat pe cei puțini cari au venit din Canaan împreună cu Iacob, și după mulți ani „s'a umplut țara de ei”. Cât a cărmuit Iosif asupra Egiptului, și mulți ani chiar după aceea, ei au trăit în pace și bucurie.

3. Toți regii Egiptului se numiau Faraon. „Peste Egipt s'a ridicat un nou împărat, care nu cunoscuse pe Iosif. El a zis poporului său: „Iată că poporul copiilor lui Izrail este mai mare și mai puternic decât noi. Veniți să ne arătăm dibaci față de el, ca să nu crească, pentru ca nu cumva, dacă se va întâmpla un războiu, să se unească și el cu vrămașii noștri, să ne bată și să iasă apoi din țară”.

4. „Și au pus peste ei isprăvnice, ca să-i asuprească prin munci grele. Astfel a zidit el cetățile Pitom și Ramses, ca să slujească de hambare lui Faraon”. Zilnic oamenii trebuiau să lucreze în arșița soarelui, amestecând tencuiala, și muncind din greu pe câmp. Ispravnicii erau foarte nemiloși. Însă în ciuda tuturor acestora, fiii lui Izrail continuau să crească în număr.

5. În cele din urmă „Faraon a dat următoarea poruncă la tot poporul lui: „Să aruncați în râu pe orice băiat (al Izrailiților) care se va naște, și să lăsați pe toate fetele să trăească”. La multe mame li s'a sfâșiat inima de durere văzând cum iubiții lor copilași le sunt smulși și uciși.

6. În timpul acela există o familie care iubiă pe Domnul în mod deosebit, și în a căror casă se născuse un fiu. Ei aveau credința că a sosit timpul când Domnul va scoate întreg Izrailul din Egipt și îl va reîntoarce în Canaan, după cum promisese. Ei cugetau, deasemenea, că Dumnezeu va ridica un bărbat puternic care să fie conducătorul poporului când va veni timpul acela. Poate se gândiau ca micuțul lor să crească spre a fi conducătorul lui Izrail. Ei au încercat toate chipurile spre a-și ascunde copilășul, astfel încât nimeni să nu-l afle.

7. Această mamă a izbutit să-și ascundă frumosul ei copil timp de trei luni. „Ne mai putând să-l ascundă, a luat un scirias de papură, pe care l-a uns cu lut și cu smoală; a pus copilul în el, și l-a așezat între trestii, pe malul râului. Sora copilului pândiă la o depărtare oarecare, ca să vadă ce are să i se întâmple.

8. „Fata lui Faraon s'a pogorit la rău, să se scalde; și fetele cari o insoțiau se plimbau pe marginea râului. Ea a zărit seriașul în mijlocul trestiiilor, și a trimes pe roaba ei să-l ia. L-a deschis și a văzut copilul: eră un băiețuș care plângea. I-a fost milă de el, și a zis: „Este un copil de al Evreilor!”

9. Indată, mica soră Maria, care stătupe la pândă, pași inaintea prințesei, și zise: „Să mă duc să-ți chem o doică dintre femeile Evreilor, ca să-ți alăpteze copilul?” „Du-te”, i-a răspuns fata lui Faraon. Și fata s'a dus și a chemat pe mama copilului.

10. „Fata lui Faraon i-a zis: „Ia copilul acesta, alăptează-mi-l, și îți voi plăti”. Femeia a luat copilul, și l-a alăptat”. Mama își dădea seama că nu va putea fi neincetat cu copilul, astfel încât a dat multă griji să-l învețe despre adevăratul Dumnezeu, și că va veni timpul când Domnul va scoate pe fiii lui Izrail din Egipt, reîntorcându-i în Canaan, și că el să fie gata a implini ceea ce îi cere Dumnezeu.

11. Când copilul ajunsese de vreo doisprezece ani, mama sa „l-a adus fe-

tei lui Faraon; și el i-a fost fiu. I-a pus numele Moise (Scos); „căci”, a zis ea, „l-am scos din ape”. În felul acesta s'a întâmplat ca un fiu dintr'o familie de Izrailiți să crească ca fiu al fiicei Faraonului.

Lecțiunea 4—28 Iulie, 1928.

Chemarea lui Moise de a liberă pe Izrail.

Textul biblic: Ex. 2, 11—25; 3.

De memorizat: „Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului”. Mat. 28, 20.

CUPRINSUL LECȚIUNII.

1. Moise a trăit în palatul regelui până la vârsta de patruzeci de ani. El eră tratat ca și un prinț. El aveă pe lângă sine servi, și profesori cari îl învățau știința Egiptenilor. El aveă orice doriă, însă niciodată nu a uitat pe frații-lui săraci și suferinzi, pe fiii lui Izrail, cari încontinuu erau tratați în modul cel mai crud de către Egipteni. El nu pierdeă din minte făgăduința Domnului că odată El își va scoate poporul din Egipt și-l va conduce înapoi în țara lor.

2. „În vremea aceea, Moise, crescând mare, a ieșit pela frații săi, și a fost martor la muncile lor grele. A văzut pe un Egiptean, care bătea pe un Evreu, unul dintre frații lui. S'a uitat în toate părțile, și, văzând că nu este nimeni, a omorit pe Egiptean și l-a ascuns în nisip... Faraon a aflat ce se petrecuse, și căută să omoare pe Moise. Dar Moise a fugit din fața lui Faraon”.

3. După o călătorie lungă și grea, Moise a ajuns în țara Madian, și fiind obosit, s'a așezat jos lângă o fântână spre a se odihni. „Preotul din Madian aveă șapte fete. Ele au venit să scoată apă, și au umplut jghiaburile ca să adape turma tatălui lor. Dar au venit păstorii, și le-au luat la goană. Atunci Moise s'a sculat, le-a ajutat, și le-a adăpat turma”. Apoi Moise a locuit împreună cu preotul al cărui nume eră Ietro. După un timp, Moise s'a căsătorit cu una din fetele lui Ietro.

4. „Moise pășteă turma socrului său Ietro, preotul Madianului. Odată a mânăturma până dincolo de pustie, și a ajuns la muntele lui Dumnezeu, la Horeb. Ingerul Domnului i s'a arătat într'o flacăre de foc, care ieșiă din mijlocul

unui rug. Moise s'a uitat; și iată că rugul eră tot un foc, și rugul nu se mistuia de loc. Moise a zis: „Am să mă întorc să văd ce este această vedenie minunată, și pentru ce nu se mistuie rugul”.

5. „Domnul a văzut că el se întoarce să vadă; și Dumnezeu l-a chemat din mijlocul rugului, și a zis: „Moise! Moise!” El a răspuns: „Iată-mă! „Dumnezeu a zis: „Nu te apropiă de locul acesta; scoate-ți încălțămintele din picioare, căci locul pe care calci este un pământ sfânt”.

6. „Și a adăugat: „Eu sunt Dumnezeul tatălui tău, Dumnezeul lui Abraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacob”. Moise și-a ascuns fața, căci se temeă că privească pe Dumnezeu.

7. „Domnul a zis: „Am văzut asupra poporului Meu, care este în Egipt, și am auzit strigătele pe cari le scoate din pricina asupritorilor lui; căci îi cunosc durerile. M'am pogorit ca să-l izbăvesc din mâna Egiptenilor, și să-l duc într'o țară bună și întinsă, într'o țară unde curge lapte și miere”.

8. Și Domnul a spus lui Moise: „Acum, vino, Eu te voi trimete la Faraon, și vei scoate din Egipt pe poporul Meu, pe copiii lui Izrail”. Moise a zis lui Dumnezeu: „Cine sunt eu, ca să mă duc la Faraon, și să scot din Egipt pe fiii lui Izrail?”

9. Atunci Domnul a vorbit către Moise cuvinte de îmbărbătare. El a spus: „Eu voi fi negreșit cu tine; și iată care va fi pentru tine semnul că Eu te-am trimes: după ce vei scoate pe popor din Egipt, veți sluii lui Dumnezeu pe muntele acesta”.

10. Lui Moise îi eră teamă să întreprindă o lucrare atât de mare la care-l chemă Dumnezeu. El a pus diferite întrebări și a căutat să se scuze, iar Dumnezeu a fost îndelung răbdător cu el. Domnul i-a spus să adune pe bătrânii lui Izrail într'un loc și să le spuie că Dumnezeu i s'a arătat, că El a văzut suferințele lor, și că vrea să-i scoată din Egipt.

11. Domnul a mai spus ca Moise, împreună cu bătrânii, să meargă la Faraon și să-i ceară să lase pe fiii lui Izrail să plece. El a încurajat pe Moise spunându-i unele lucruri ce aveau să se întâmple când vor părăsi Egiptul. În timp de neliniște noi putem cere făgăduința versetului de memorizat: „Iată că Eu

sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului".

Lecțiunea 5—4 August, 1928.

Moise se reîntoarce în Egipt.

Textul biblic : Ex. 4, 1—23. 27—31.

De memorizat : „Eu voi fi cu gura ta, și te voi învăța ce vei avea de spus”. Ex. 4, 12.

CUPRINSUL LECȚIUNII.

1. Domnul a ales pe Moise să fie conducătorul fiilor lui Izrail în liberarea lor din Egipt și în călăuzirea înapoi în patria lor. Moise a căutat motive de a se sustrage dela acest lucru la care-l chemă Domnul, și stăruia ca altul să fie trimis ca conducător. Vorbind despre Izrailiți, Moise zise Domnului: „Iată că n'au să mă creadă, nici n'au să asculte de glasul meu. Ci vor zice : „Nu ți s'a arătat Domnul!” De aceea Domnul i-a dat trei semne cari să ajute oamenilor a-l crede.

2. „Domnul a zis : „Ce ai în mână?” El a răspuns : „Un toiag”. Domnul a zis : „Aruncă-l la pământ”. El l-a aruncat la pământ, și toiagul s'a prefăcut într'un șarpe. Moise fugea de el. Domnul a zis lui Moise : „Întinde-ți mâna, și apucă-l de coadă”. El a întins mâna și l-a apucat; și șarpele s'a prefăcut iarăși într'un toiag în mâna lui”. Acesta a fost primul semn.

3. „Domnul i-a mai zis : „Bagă-ți mâna în sân”. El și-a băgat mâna în sân; a-

poi a scos-o, și iată că mâna i se acoperise de lepră, și se făcuse albă ca zăpada. Domnul a zis : „Bagă-ți din nou mâna în sân”. El și-a băgat din nou mâna în sân; și iată că mâna se făcuse iarăși cum era carnea lui”. Acesta eră al doilea semn.

4. Apoi Domnul a zis : „Dacă nu vor crede nici aceste două semne, și nu vor ascultă de glasul tău, să iei apă din râu, și s'o torni pe pământ; și apa pe care o vei lua din râu, se va prefăce în sânge pe pământ”. Acesta eră al treilea semn.

5. Atunci Moise a căutat o altă scuză, zicând : „Vorba și limba mi-este incurcată”. Domnul i-a zis : „Cine a făcut gura omului? Și cine face pe om mut sau surd, cu vedere sau orb? Oare nu Eu, Domnul? Du-te, dar; Eu voi fi cu gura ta, și te voi învăța ce vei avea de spus”. Totuș Moise nu a încetat să ceară a fi trimis un altul.

6. Deci Domnul a spus : „Nu-i oare acolo fratele tău Aaron, Levitul? Știu că el vorbește ușor. Iată că el însuș vine înaintea ta; și, când te va vedea, se va bucura în inima lui. Tu îi vei vorbi, și vei pune cuvintele în gura lui; și Eu voi fi cu gura ta și cu gura lui; și vă voi învăța ce veți avea de făcut. El va vorbi poporului pentru tine, și tu vei sluji drept gură, și tu vei ține pentru el locul lui Dumnezeu. Ia în mână toiagul acesta, cu care vei face semnele”.

7. „Moise a plecat; și, când s'a întors la socrul său Ietro, i-a zis : „Lasă-mă, te rog, să plec și să mă întorc la

frații mei, cari sunt în Egipt, ca să văd dacă mai trăiesc”. Ietro a zis lui Moise : „Du-te în pace!”

8. Moise ezită să se întoarcă în Egipt fiindcă se teme de rege și de Egipteni, dela cari fugise acum patruzeci de ani; însă Domnul i-a spus : „Du-te, întoarce-te în Egipt; căci toți ceice umblau să-ți ia vieața, au murit”. Deci Moise și-a luat soția și copiii și a pornit înapoi spre Egipt. Mai târziu, Moise a socotit că este bine pentru soția și copiii săi să se întoarcă acasă în Madian. „Și Moise luă toiagul lui Dumnezeu în mâna sa”.

9. Domnul a spus lui Aaron, fratele lui Moise : „Du-te înaintea lui Moise în pustie”. Aaron a plecat : a întâlnit pe Moise la muntele lui Dumnezeu (Horeb), și l-a sărutat. Moise a făcut cunoscut lui Aaron toate cuvintele Domnului, care-l trimesese, și toate semnele, pe care-i poruncise să le facă”. Moise și Aaron, călătorind spre Egipt trebuie să fi vorbit cu viu interes despre marea lucrare pe care Domnul le-o dăduse să o facă.

10. Ajungând în Egipt, „Moise și Aaron merșeră, și au adunat pe toți bătrânii copiilor lui Izrail. Aaron a istorisit toate cuvintele pe cari le spusese Domnul lui Moise; și Moise a făcut semnele înaintea poporului.

11. „Poporul a crezut. Astfel au aflat că Domnul cercetase pe copiii lui Izrail, că le văzuse suferința; și s'au plecat și s'au aruncat cu fața la pământ”.

Să spuneți mamei.

Într'o după amiază, un grup de fetițe ședeau afară la ușa clasei șoptind împreună, când o altă fetiță se alătură de ele și le întrebă ce vor să facă.

„Eu am spus fetelor un secret, Lenuța, și vreau să ți-l spun și ție, dacă vei promite că n'ai să spui nimănuși cât vei trăi”, fu răspunsul.

„N'am să spui nimănuși decât mamei”, răspunse Lenuța. „Eu îi spun ei orice, pentru că ea este cea mai bună prietenă a mea”.

„Nu, nu, nici chiar mamei tale, nimănuși pe lume.”

„Bine, atunci eu nu pot să ascult ce spuneți voi; pentru că ce nu pot să-i spun mamei, nu e cuviincios să știu.”

După ce zise aceste cuvinte, Lenuța se îndepărtă încetșor, poate cu mâr-

nire, dar cu conștiința liniștită, în timp ce tovarășile ei continuă discuția cu secretul lor.

Eu sunt sigur că dacă Lenuța va continua să aplice principiul acesta, va deveni o femeie folositoare și virtuoașă. Nici un copil al unei mame creștine nu va fi atras într'o cursă a păcatului, dacă va lua răspunsul Lenuței ca o regulă de purtare.

Dacă un băiat ascultă o conșorbire la școală sau la joacă, pe care n'ar putea s'o repete mamei sale de rușine, el se află pe drumul ispitei și nimeni nu poate să spună unde va ajunge.

Mulți dintre oamenii cari au murit în mizerie, închisoare sau eșafod, au privit înapoi cu cea mai mare remușcare la timpul când ei au ascultat pe primul

tovarăș păcătos, care s'a interpus între ei și mama lor credincioasă.

Fetelor, dacă voiți să fiți respectate și onorate în această vieță și să vă formați caractere cerești, faceți răspunsul Lenuței regula voastră de vieță.

„Ceeace nu pot să spun mamei mele, nu este de folos pentru mine să știu”.

Nici o altă persoană nu poate să se intereseze mai mult de fericirea și prosperitatea voastră, decât o adevărată mamă creștină.

Fiecare fată creștină trebuie să-și amintească totdeauna că o mamă creștină este prietena ei pământească cea mai bună, față de care nu trebuie să păstreze nici un secret.

R. D. Trd. de L. Diaconescu.

VARA.

Pretutindeni cântă vesel
Mii și mii de pășarele,
Lăudând în fel și fel
Pe cel ce n'grijii de ele.

Dela ele putem lua
Chiar și noi învățătura
Ca mereu a lăudă
Pe Cel ce-a creat natura.

Dacă-aci pe-acest pământ
Care-i de păcat pătat,
Putem încă, pe Cel Sfânt,
S'admirăm prin ce-a creat,

Cum va fi atunceă sus,
Când pe-un innoit pământ,
Vom fi veșnic cu Isus,
Și cu Tatăl nostru Sfânt ?

Voi acei ce încă astăzi
Nu cunoașteți pe Isus,
Veniți, ascultați-I glasul
Ce vă'mbie spre cer sus!

Diciosânmartin. N. I. Gheorghijă,

Intrebări

La cari Cetitorii revistei „Curierul Misionar”, sunt rugați să caute răspunsurile în Biblie și să ni le trimeată.

141. Cu ce ocazie a cântat un popor încât s'a despicat pământul de strigătele lor ?
142. Cari doi împărați și-au făcut unul casa și altul scaunul de domnie, din fideș ?
143. Unde stă scris că un popor și-a făcut colibi sau corturi pe case ?
144. Cine a făcut o treaptă de aramă și s'a rugat pe ea ?
145. Unde se spune că pulberea va fi linsă ?

Intrebările au fost comunicate de: Neculai Tatu, I. Drăgutz, Ilie Petria, Polixenia Panaitescu, Ioan Petraș.

Răspunsurile

la întrebările din „Curierul Misionar”, No. 3. (1928).

131. 1 Regi 22, 11; 2 Cron. 18, 11.
132. 2 Sam. 6, 12, 13.
133. 1 Regi 18, 6, 7; Jud. 1, 7.
134. 1 Moisi 10, 8—12.
135. 2 Sam. 14, 26.

Au deslegat 5 întrebări: Iseru Iosif, Elisabeta N. Popescu, J. Pășariu, Galina și Florica Apostolescu; M. Hanganu, Margareta Ionescu, I. Mânzăteanu, Șerban I. Gheorghijă, Oprica Stoicea, Eufrosina Săvescu, Florița Ștefan, Marioara Ban, I. Petraș, Anicuța I. și Costică M. Oacheșu, Șt. Iovan, I. Tolan, I. O. Munteanu, Șt. N. Mateiași, Tincuța Stănescu, Gh. T. Grassu, Aurica Grassu, Floarea Stan, Th. Mojiu, Anghel Vasilescu, C. Alexe, Al. Pășcutu, Ilie Dragomir, M. Coltul, Elena Hmil, Mihail și Alexandrina Pușnicichici, Elisabeta Gârnod, Marioara Dumitrescu, Raulie Nicolau, Iulia Mazilu, Ion Gaia, Ana Toma, Al. Ciofan, Sița T. Burcea, I. Roșioru, N. Tatu, N. Baston, N. Brisca, Ivan Grigore, Iosafache P. Nicolau, D. M. Dima, N. St. Pușureanu, Ilie Gh. Patria, Vințilă și George C. Ionescu, Al. M. Ciolan, Dima G. Toma, D. T. Teodor, Al. Frâncu, I. Drăgutz, Gh. Ch. Bujoru, Polixenia Panaitescu, I. Babea, D. F. Oae și D. Brezoi.

Au deslegat 4 întrebări: Elisabeta Turică, Tudorița Drăguloiu, Florița Morărescu, Dudas Ioan, V. P. Păunescu, Gh. Mihai, Ana Popovici, I. M. Tânjeală, Năstase Lupșor, Sofia Grumberg, N. Agape, Mania Faller, Gh. I. Sucuța, Radu N. Haită, Zibei și Halunga Constanța, Anica și Gh. Steblea și Gh. Tudor.

Au deslegat 5 întrebări: C. I. Fântănaru, Vasile Asidelea, Florița Petraș, Aneta Arsene, Gherghina I. Barbu, Gh. T. Puică, Gh. Măldăeanu, Aneta Elena, Buică I. Apostolescu.

Au deslegat 2 întrebări: Agape Marița, Paulina Faller, Nicolae Petrescu.

Au deslegat o întrebare: Mândița Covrig, Gh. Iuga, Csenia Faller, Mihai Zegrea.

Aducem la cunoștința onoraților noștri cetitorii că acei cari nu ne vor trimete și răspunsul alături de întrebările puse de dânsii, nu le vom putea publica.

„Curierul Misionar”

Foaie lunară.

Director: { ȘT. DEMETRESCU
și Red. resp.: {
Prețul unui număr Lei 12.- Abon. pe un an Lei 112.
Red. și Admin. Str. Labirint 116. IV.

751 — 1700

Necrolog.

Fratele Ilie Kovalsky din Comuna Ruși Moldovița, în etate de 26 ani, membru credincios al comunității Cămpulung—Bucovina, după multe și grele suferințe, a adormit în Domnul cu aceste cuvinte: „Eu merg acum la Domnul”.

Sperăm ca Domnul să-i facă parte de o intrare în împărăția cerească, la venirea Sa.

Sora Ecaterina Ferar, din Com. Poieni-Bucovina, și aparținând comunității Arbore, a adormit în Domnul la 3 Aprilie a. c.

Fiind o soră activă în lucrul Domnului, sperăm să o vedem la întâia înviere.
Petru F. Betea.

În ziua de 4 Mai a. c. a adormit în Domnul fiica fratelui Gheorghe Năstase din comunitatea Labirint—București, Paraschiva Gh. Năstase, în etate de 14 ani.

Înainte de a adormi a cântat cântarea „Domnu-i iubirea”.

Sperăm să o vedem pe pământul cel nou.

Fratele Radu Anghel, din aceeaș comunitate, a adormit în Domnul în ziua de 13 Mai a. c., după un timp doar de 14 zile de când a primit legământul.

Sperăm să-l vedem în ceata celor drepi.

V. Mocanu.

Sora Elena Iosafache, în etate de 62 ani, aparținând comunității Bordești, și fiind o membră credincioasă Domnului, a adormit cu speranța că Domnul Isus o va chema din mormânt la apropiata Sa venire în mărire și glorie. La înmormântare a luat parte un mare număr de persoane.

Sperăm că o vom vedea la învierea celor drepi.

P. Olteanu.

Harmonium
dela casele cele mai mari din Germania: Brüning și Bongardt, Barmen, livrează cu preț original în rate, GUSTAV NIKESH, Rannichergasse 5a, Sibiu. La cerere se trimete catalogul.